

Akdeniz devrimi uyanıyor mu?

sayfa 12

Gerçek

Şubat 2015 / Sayı: 64

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

MESS hükümetine karşı sınıf sendikası, sınıf politikası

Recep Tayyip Erdoğan Türkiye patronlar sınıfının baş temsilcisi. Patronların aralarındaki mücadelede tavır alabilir, bazı patronlarla dalaşabilir de. Ama iş patronlarıyla işçi sınıfının karşılıklı mücadelesine gelince, safını berrak biçimde seçer. İsterse patronlar kendisini desteklemeyen, "muhatap kabul etmeyen" kanattan olsun. O, onların adına savaşa girer. Onun hükümeti MESS hükümetidir çünkü!

Bakanlar Kurulu'nun metal grevini yasaklama kararı eski hukuk terimiyle keenlem yekündür. Yani toptan, en baştan, bütünüyle geçersiz. Hukuki geçerliliği yoktur: Ama daha önemlisi, tarihsel meşruiyeti yoktur. İnsanlığın 21. yüzyıla getirdiği ortak anlayış içinde, işçi sınıfının hakları için grev yapması, ayrılmaz bir yer edinmiştir. Yasaklanamaz! O kadar.

Eğer bu böyleyse, o zaman işçi neden geri çekilsin ki? İşçi bu greve müthiş bir kararlılıkla geldi. Gebze'deki mitingte "Metal işçisi grev istiyor!" diye haykırdı. İşverenin zayıf halka olarak gördüğü fabrikalarda bile grev oylamasına ezici çoğunlukla, sendikali işçi sayısından daha yüksek oylarla evet dedi! Yasak kararına karşı Ejot Tezmacı'ya fabrikayı terk etmedi. Grev yaşının ardından ilk işgünü olan 2 Şubat Pazartesi günü çeşitli fabrikalarda gerçek bir işbaşı yapılmadı. İşçi yürümek istiyor, hakkını almak için mücadele etmek istiyor. İşçi mücadele ateşini yaktı, sendikası bu mücadeleye sahip çıkmasını, liderlerinden bu ateşi harlamasını istiyor. Fabrika fabrika dolaşıp itfaiyeci misali ateşi söndürmeye çalışmasını değil!

Hükümet, Türkiye'nin değil MESS'in hükümeti olduğunu göstermiştir. Bu hükümet "milli güvenlik" adına yerlisiyle yabancısıyla, Alman'ıyla (Ejot, Mahle), Belçikalı'sıyla (Bekaert), Fransız'ıyla (Schneider, Alstom), İngiliz'ıyla (Delphi) sermayenin güvenliğini her şeyin üstünde tutan bir hükümettir. Metal grevi ise hangi partiye oy vermiş olursa olsun her memleketten, kültürden, inançtan metal işçilerini sınıf çıkarları temelinde ve tam bir birlik içinde bu cephenin karşısına çıkarmıştır. Şimdi bu birliği büyütmenin, sarı sendikaların ablukasını kırarak önce metal işçilerinin ve giderek tüm sınıfın birliğini sağlamak için ileri atılmanın zamanıdır. Bunun için de sendika, itfaiyecilerin değil sınıfın sendikası olmalıdır. Sosyalistler de artık CHP'nin eteklerini bırakıp, kimlik siyasetini terk edip ait oldukları yere sınıfın bağına dönmelidir. İttifakların ve birliğin harcı sınıf politikası olmalıdır.

Böylece işçi sınıfı sadece toplu sözleşme masasına değil siyaset masasına da yumruğunu vuracaktır. Zira AKP'yi yenecek kudret, meclis aritmetiğinde değil işçi sınıfının mücadele azminde mevcuttur.

Gerçek

MESS HÜKÜMETİ!

30 Ocak 2015 CUMA		Resmî Gazete		Sayı : 29252 (Mükerrer)	
BAKANLAR KURULU KARARI					
Karar Sayısı : 2015/7251					
Ekli listede belirtilen işyerlerinde Birleşik Metal İşçileri Sendikası tarafından uygulanmakta olan grevin, milli güvenliği bozucu nitelikte olduğu görüldüğünden altmış gün süreyle ertelenmesi; 18/10/2012 tarihli ve 6356 sayılı Kanununun 63 üncü maddesine göre, Bakanlar Kurulu'nca 29/1/2015 tarihinde kararlaştırılmıştır.					
Recep Tayyip ERDOĞAN CUMHURBAŞKANI					
Ahmet DAVUTOĞLU Başbakan	B. ARINÇ Başbakan Yardımcısı	A. BABACAN Başbakan Yardımcısı	Y. AKDOĞAN Başbakan Yardımcısı	N. KURTULMUŞ Başbakan Yardımcısı	
B. BOZDAĞ Adalet Bakanı	A. İSLAM Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı	V. BOZKIR Avrupa Birliği Bakanı	F. İŞİK Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı		
F. ÇELİK Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı	I. GÜLLÜCE Çevre ve Şehircilik Bakanı	Ö. ÇELİK Dışişleri Bakanı V.	N. ZEYBEKÇİ Ekonomi Bakanı		
T. YILDIZ Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı	A. Ç. KILIÇ Gençlik ve Spor Bakanı	M. M. EKER Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı	N. CANIKLI Gümrük ve Ticaret Bakanı		
E. ALA İşçileri Bakanı	C. YILMAZ Kalkınma Bakanı	Ö. ÇELİK Kültür ve Turizm Bakanı	M. ŞİMŞEK Maliye Bakanı		
N. AVCI Millî Eğitim Bakanı	L. YILMAZ Millî Savunma Bakanı	V. EROĞLU Orman ve Su İşleri Bakanı			
M. MÜEZZİNOĞLU Sağlık Bakanı	L. ELVAN Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı				

Emekçinin Sözü:
Fabrikalardan,
işyerlerinden
haberler, okur
mektupları

6-7

**Katlamalı harca
karşı katlamalı
mücadele!**

9

**Cizre olayları:
Yalancının mumu
yatsıya kadar...**

11

Bir grevden ötesi

15 bine yakın işçiyi kapsayan, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın gerçekleştirdiği ve AKP hükümeti tarafından erteleme adı altında yasaklanan metal grevi sadece metal işçileri açısından değil, tüm işçi sınıfı ve emekçi halk açısından da büyük önem taşıyor.

Ekonominin kalbinde grev

Metal iş kolu en yüksek katma değer üreten sektörlerin içinde yer alıyor ve bu özelliği ile ekonominin en merkezi yerinde duruyor. Metal sektörü imalat sanayi üretiminin yüzde 39'unu, Türkiye'nin toplam ihracatının da yarısına yakınına gerçekleştiriyor. İşte Birleşik Metal'in grevi böyle bir sektörde, yani üretimin kalbinde yapılmıştır.

Hem sermayeye hem sarı sendikalara karşı

Bugün bu büyük ve önemli sektör bir yanda MESS ve burjuvazinin hükümeti, diğer yanda bunlarla işbirliği yapan sarı sendikalar tarafından kontrol altında tutulmaktadır. Metal işçilerinin grevi, MESS dayatmalarına karşı çıktığı gibi tüm işçi sınıfını adeta kısıklarak bağlayan sarı sendikacılığı da hedef almaktadır. Dönem dönem -en son örneğini Bosch'ta gördüğümüz gibi- işçiler sarı sendikaya karşı isyan etmektedir. Bu grev başarıya ulaştığı takdirde sarı sendikalarda örgütlü yüz binlerce işçi, sendikalarından kendi hak ve menfaatlerini korumalarını daha güçlü biçimde isteyecektir. Sektörün çoğunluğunu oluşturan örgütsüz fabrikalarda örgüt-

lenme azim ve kararlılığı artacaktır. Tüm bunlar ekonomik krizin faturasını işçilere ödetmek için dış bileyen sermayeye karşı işçi sınıfında büyük bir hareketlenme demektir. Ekonominin merkezinde yer alan metal sektörünün işçisi, sınıfın mücadelesinde merkezi bir rol oynama rolüne adaylığını koymuştur. İkinci gününde grevi yasaklayan AKP hükümeti tüm bu gerçekleri görerek harekete geçmiştir. Yasaklama sadece metal işçisini durdurmak için değil tüm işçi sınıfına gözdağı vermek içindir.

İşçi sınıfı sermayeden bağımsızlığını kazanmalı

Türkiye'de sermayenin bir yanda Batıcı laik TÜSİAD kanadı ile diğer yanda AKP öncülüğündeki İslamcı MÜSİAD kanadı arasında sıkışan siyasete, işçi sınıfı yararına bir müdahale yapılması için metal grevi bir fırsattır. İşçi sınıfı sermaye kamplarının ardından destek kuvvet ve oy deposu olmaktan çıkarak kendi bağımsız siyasetini oluşturma gücünü ve güvenini ancak başarılı grev ve eylemlerle yakalayabilir. Grevlerde farklı partilere oy vermiş, farklı kimliklerden işçiler, ortak sınıfsal çıkarları etrafında kenetlenir. İşçi sınıfı siyaseti ve partisi ancak bu çıkarlar temelinde ve mücadelelerin deneyimi içinde inşa edilebilir. İşçi sınıfı ancak bu şekilde siyasette bağımsız bir ağırlık merkezi haline gelebilir.

İşçi sınıfı yoksa özgürlükler de yok

Gezi ile başlayan halk isyanının kaderi bu açıdan derslerle doludur. Diktatörce baskılara karşı isyan eden

halk; iki hafta boyunca Taksim'i zaptetmiş, 81 ilin 80'inde milyonlarca insan sokakları doldurmuştur. Ancak bu isyanın, taleplerini gerçekleştirememiş olduğu da bir gerçektir. Bunun başlıca sebebi işçi sınıfının örgütlü gücüyle bu isyanda yer almamış olmasıdır. Bu noktada dönüp hatırlayacak olursak Gezi isyanının hemen başında MESS'le metal sendikalarının toplu sözleşmeleri tıkanmış ve grev noktasına gelmişti. THY grevi sürüyordu. Devrimci İşçi Partisi ise AKM binasına asılan dev pankartla ve yayınladığı bildirimlerle sendikaları göreve çağırıyor ve genel grev öneriyordu. İsyanın ilk günlerinde Türk Metal yelkenleri suya indirip MESS'le sözleşmeyi imzaladı. 15 Haziran'da ise Gezi parkı vahşi bir saldırıyla boşaltılırken diğer sendikalar da sözleşmeyi imzalıyordu. Temel hak ve hürriyetlerini savunan halk kitleleri, işçi sınıfının örgütlü gücünden mahrum kaldığı için amaçlarına ulaşamadı.

Gezi'den bu yana yaşanan sorunlar azalmadığı gibi çığ gibi büyüdü. Yolsu-

zluk ve rüşvet batağındaki AKP iktidarı baskı yöntemleriyle varlığını korumaya devam ediyor. Ayakkabı kutularından çıkan milyonların karşılığında, asgari ücret açlık sınırının altında kalmaya devam ediyor. Taşeron sömürüsü berdevam. Seçimler yaklaşırken AKP'nin karşısındaki CHP ve MHP gibi diğer sermaye partileri de emekçi halka bir seçenek sunmuyor.

Bugün metal grevinin AKP hükümetinde nasıl bir korku yarattığı ortada. Daha birinci gününde grevi yasaklarken yandaş televizyonlarında metal işçisini darbe girişimi yapmakla suçladılar. İşçiler daha "hükümet istifa" slogan bile atmamıştı.

Herşey açık değil mi? Laiklik isteyen, AKP'nin kadınlara yaptığı baskılardan bunalanın, çevreyi korumak, ormanlara sahip çıkmak isteyen, AKP'den kurtulmak isteyen çalacağı kapı burjuva partilerinin değil işçi sınıfının kapısıdır. Korkmayın grev çadırlarının kapısı herkese açıktır!

Kod adı erteleme, esaslı yasaklama

Hâkim sınıflar her şeyi ince ince düşünüyor, halkı kandırmak için her yola başvuruyor. "Grev erteleme" denen yasa hükmü de böyle bir şey. 12 Eylül cuntasının kiralık hukukçuları oturmuş, bir grev tehlikeli hale gelirse nasıl durdururuz diye düşünülmüşler. Grevi yasaklamak grev hakkı yok demekle aynı kapıya çıkacağı için "erteleme" diye bir şey bulmuşlar. "Ertelleme" ne demek? Bir süre sonra yapmak demek, değil mi? Ama, hayır, burada bir daha greve çıkmanız mümkün değil. Çünkü 60 gün sonra iş zorunlu olarak Yüksek Hakem Kurulu denen kuruluşa gidiyor. Yani grev yasaklanmış oluyor. Ama kod adı "ertelleme". İşte böyle. Hâkim sınıflar aldatıyor. Aldanmak isteyen kendine kötülük yapar!

Ejot-Tezmaç'ın kahraman işçisi yolu gösterdi

Yasak kararının ardından birkaç saat geçmişti ki, İstanbul Küçükköy'de Birleşik Metal'in 2 No.lu şubesine bağlı olan Ejot-Tezmaç bağlantı parçaları fabrikasının işçileri toplantı yapmak amacıyla girmiş oldukları fabrikadan çıkmamaya karar verdiler. Ejot-Tezmaç işçisi Cuma gecesini ve Cumartesi bütün günü fabrikada geçirdi, kendilerini ziyarete gelen aydınlarla ve siyasi parti temsilcileriyle sohbet etti, sınıf mücadelesinin sorunlarını paylaştı. Ziyaretçiler arasında Metal İşçisinin Sesi ve Devrimci İşçi Partisi temsilcileri büyük bir ağırlık taşıyordu. Ejot-Tezmaç işçisi, aslında hükümetin tümüyle gayri meşru ve yasa dışı kararı karşısında atılması gereken adımları sendika yönetimine ve grevdeki bütün arkadaşlarına işaret etmiş oluyordu. Fabrikaları terk etmemek!

İşçi sınıfının bir bölümü grev yapmaya karar veriyse, bunun önünde kimse duramaz. Grev bir hak! Üretim yapılmayacaktır! Üretimin yapılmamasının yolu da işçilerin bir arada durması ve fabrikadan ayrılmamalarıdır. İşte Ejot-Tezmaç bunu yaptı. Literatürde bunun adına işgal denir. İşçi sınıfının mücadelesinin en ileri biçimlerinden

birdir, çünkü fabrikanın esas sahibinin kim olduğu sorusunu gündeme getirir. Ejot-Tezmaç işçisi yolu gösterdi. Bu yolu tanıyın, çünkü kriz derinleştikçe bütün Türkiye bu yöntemi daha sık görecektir duyacak! Fabrikalarınızın mülkiyetinden korkmakta haklısınız, patronlar!

DİP'ten metal grevini destekleme kampanyası

“Bu grev hepimizin grevi!”

Devrimci İşçi Partisi, Birleşik Metal-İş'in MESS'e karşı grev kararı almasının ardından “Bu grev hepimizin grevi!” şiarıyla harekete geçti. Tüm örgütlerini, metal grevini desteklemek ve halkı greve destek vermeye çağırmak üzere seferber etti. DİP, bu grevi sadece Birleşik Metal-İş'in bir eylemi olarak değil, metal sektöründe dengeleri değiştirebilecek bir büyük mücadele olarak değerlendirdi. Tüm işçi sınıfına mücadele ruhunu yaymak için bir fırsat olarak gördü. Şüphesiz ki bu grev, işçi sınıfının öncüsünü örgütlemek için yola çıkmış bir parti olan DİP için birinci öncelik olacaktı.

Birleşik Metal-İş'in yanı sıra Türk Metal'in örgütlü olduğu ve örgütsüz fabrikalarda da çalışma yürüten Metal İşçisinin Sesi faaliyetinin grevin sesi olması son derece önemliydi. Grev öncesinde ve grev sırasında Metal İşçisinin Sesi tüm sendikalarından işçilere ve binlerce sendikası metal işçisine ulaştı. Grevcilerin sesi oldu. Mücadele ruhunu yaydı.

DİP yöneticileri ve üyeleri, metal grevini desteklemek için Aydınlar Platformu'nun örgütlenmesinde, aydınlar imza kampanyasında rol aldı. Başka sektörlerden DİP'li işçi ve emekçiler, sendikalarının metal grevini sahiplenmesi için mücadele etti. Sadece partinin sınıf alanında çalışma yürüten örgütleri değil, DİP'li öğrenciler de grev için seferber oldu. DİP'li öğrenciler metal işçilerinin mücadelesine omuz verdi. Grev çağrıları DİP'li öğrencilerin yeni yurtları oldu. Grevi kendi grevleri bildiler. Grev okulunda öğrenci oldular. DİP'li öğrenciler yayınladıkları bildiri ile üniversitelerini aya-

ğa kalkmaya ve metal işçilerinin yanında yer almaya çağırdı.

DİP, sadece greve destek olmadı. Ayrıca tüm halka grevi anlatmak ve grevin zararının tüm emekçiler için ne kadar önemli olduğunu göstermek için yaygın bildiri dağıtımları gerçekleştirdi. Özellikle greve çıkan fabrikaların bulunmadığı Antalya ve Ankara gibi illerde bu çalışma daha da öne çıktı. Antalya'da Turizm ve Otel işçilerinin grev yasağına karşı yaptığı eylem son derece önemliydi.

Devrimci İşçi Partisi Politbürosu, Bakanlar Kurulu yasaklama kararı alır almaz bir bildiri ile bu kararın haksız ve hükümsüz olduğunu ilan etti. Metal işçilerinin her türlü eyleminin haklı ve meşru olduğunu savunarak başta Ejot-Tezmac işgali olmak üzere metal işçilerinin grevi sürdürme kararlığının aktif destekçisi oldu.

DİP'le birlikte DEYK de bu grevi sahiplendi. Metal işçileri arasında güçlü bir örgütlülüğü olan İtalya'daki kardeş partimiz PCL (Komünist İşçi Partisi), metal sektöründe çalışan işçilerin ve sendikacıların yanı sıra ülkenin en büyük konfederasyonu olan CGIL içindeki sınıf mücade-

ci sendikacılık eğiliminin önderlerinin ve CGIL'in çeşitli bölgelerdeki sendikal yöneticilerinin desteğini gönderdi. Yine Arjantin'deki kardeş partimiz Partido Obrero (İşçi Partisi) ve Sınıf Mücadeleci Sendikal Koordinasyon, Arjantin parlamentosu'ndaki PO'lu milletvekilleri Nestor Pitrola ve Pablo Lopez ile birlikte grev yasağını kınayan açıklamalar yaptılar. Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK de DİP'in grevin

yasaklanmasına karşı hızla kaleme aldığı bildiriye kendi kanallarında yayınlayarak Yunanistan işçi sınıfına da metal işçisinin sesinin taşınmasına destek oldu.

Grev yasaklandı ama metal işçilerinin yaktığı ateş sönmeydi. Bu közü yeniden yangına çevirmek, örgütsüz işyerlerini örgütlemek, Türk Metal ve Çelik-İş tabanını hareketlendirmek için mücadelemiz sürüyor ve sürecek.

Aydınlar metal grevinde işçilerin yanında

Birleşik Metal-İş sendikası bünyesinde örgütlü metal işçilerinin başlattıkları grev sadece metal sektörünü değil, diğer bütün sektörleri, örgütlü ve örgütsüz işçileri de etkileyecek önemde olması ve sermaye sı-

nının bu grevi baltalamak için hükümeti devreye sokma olasılığının yüksek olması nedeniyle bu greve toplumun çeşitli kesimleri tarafından sahip çıkmak önemliydi. Aynen Tekel direnişinde, Greif işgalinde

olduğu gibi, metal işçilerinin de mücadelesine destek olmanın, bir toplumsal dayanışma duvarı örmenin tam zamanıydı. Bu amaç doğrultusunda akademisyenler, sanatçılar ve gazeteciler, geçmişte kurulmuş olan Grevle Dayanışma İçin Aydınlar Platformu'ndan esinlenerek, aydınların yüreklerinin metal işçileri ile birlikte attığını göstermek üzere bir araya geldiler. İçinde Devrimci İşçi Partisi'nden bazı yoldaşlarımızın da yer aldığı bir düzenleme heyetinin girişimiyle oldukça kısa bir sürede bir imza kampanyası düzenlendi. Aralarında Korkut Boratav, Fikret Başkaya, Sungur Savran, Oğuz Oyan, Fatma Gök, İzzettin Önder gibi isimlerin çağrıcısı oldukları “bu grev hepimizin” başlıklı imza kampanyasına ilgi yoğun oldu.

28 Ocak günü İstanbul Eğitim-Sen 6 No.'lu Üniversiteler Şubesi'nde basın açıklaması gerçekleştirildi. Yaklaşık 200 aydının imzaladığı ortak metnin metal işçilerine grevde moral destek olması bakımından basına da önemli görev düşmekteydi. Bu bakımdan basın açıklamasına ve aydınların bu greve verdikleri desteğin duyurulması

na başta sol basın olmak üzere çeşitli yayın organlarında yer verilmiş olması sevindirici oldu.

Yasak kararına karşı Ejot-Tezmac işgaline destek

Platform, bakanlar kurulu kararıyla grevin yasaklanmasına karşı tepkisini de ortaya koydu. Düzenleme Kurulu'nun yaklaşık 20 kişiden oluşan ilk imzacılar listesine danışarak kaleme aldığı bir metin temelinde, yasak kararının ilanını takip eden ilk gün olan 31 Ocak 2015 Cumartesi günü İstanbul Küçükköy'de işçilerin işgal etmiş olduğu Ejot-Tezmac fabrikası önünde, işçilerin de katılımıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Levent Dölek'in açılış konuşması yaptığı destek ziyaretinde basın açıklaması metnini Aslı Kayhan okudu. Bunun ardından çeşitli imzacılar söz aldı. İzzettin Önder, Sungur Savran, Hakan Ongan, Nilgün Tunçcan Ongan ve İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nden bir yönetici kararı mahkûm etti ve işçilerin mücadelesi ile dayanışma duygularını ifade etti.

Dilek Pir

Cam kırılır, grev kırılmaz

Metal işçilerinin greve çıkmasından neredeyse günü gününe 39 yıl önce, bir başka grev başladı bu topraklarda. O zaman da patronların bugün önerdiği ile tıpatıp aynı koşulların yer aldığı bir sözleşme vardı ortada. Tesadüf bu ya, üç yıllık bir toplu işkolu sözleşmesiydi o da. Ve ona karşı işçilerin biriken tepkisi 31 Ocak 1966 tarihinde başlayan Paşabahçe grevinin taşlarını döşedi.

Cam işkolunda bir gelenek yaratan, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine damga vurmuş belli başlı deneyimlerden biri olan Paşabahçe grevinin üzerinden neredeyse 40 yıl geçti. Ama o grevin dersleri hala geçerli. Paşabahçe işçisinin nasıl kazandığını hatırlamak, tıpkı Kavel grevi gibi, bugün metal işçisinin nasıl kazanacağını gösterdiği için önemli.

1964 yılında cam işkolunda MESS'in muadili olan Türkiye Cam Sanayii İşverenleri Sendikası, Cam-İş ile işkolu sözleşmesi imzalamıştı. Bu sözleşmeyle çok düşük ücret artışları alındığı gibi, çalışma koşullarında olumsuz bazı kurallar kabul edilmişti. Sözleşmenin yarattığı tepkiyle

Paşabahçe işçileri Kristal-İş sendikasına üye oldular. Kısa süre içinde sendika, Paşabahçe'de yetkiyi aldı ve işkolu sözleşmesinin kabul edilemez olduğunu ileri sürerek Paşabahçe patronu ile işyeri düzeyinde sözleşme yapmak istedi. Paşabahçe yönetiminin bu talebe karşılık vermemesi üzerine sendika, 16 Ocak 1966 tarihinde grev kararı aldı ve on beş gün sonra da greve çıktı.

Paşabahçe grevi ile ilgili vurgulamamız gereken en önemli şeylerden birisi, ilk gününden itibaren işçi ve emekçileri harekete geçiren, seferber eden bir niteliği. Paşabahçe grevi bir yandan konfederasyon olarak Türk-İş'in ve ona üye sendikaların dayanışma amacıyla kurduğu Grev ve Koordinasyon Komiteleri aracılığıyla büyük bir sendikal dayanışma örneğidir. Yaptıkları bütün faaliyetleri, halkı da dayanışmaya çağırarak şekilde organize ediyorlardı. O kadar güçlü bir kampanya örgütlenmişti ki, mesela erzak yardımı toplandığında kamyonlarla geziyorlardı, işçiler ses araçlarının tepesinde yardım çağrısı yapıyorlardı. Sonuçta ortaya çıkan görüntü 35 ton-

luk erzak yardımını taşıyan koskoca bir konvoydu. Diğer yandan grev, semte de adım veren Paşabahçe fabrikasının işçileri ile dayanışma için bütün bir muhiti seferber etmiştir. Beykoz'daki başka işçilerin yaptığı destek yürüyüşlerinden dolmuşların bir günlük hasılatlarını grevci işçilere bağışlamasına, grev boyunca dolmuşların önüne bağladıkları dayanışma pankartlarından ev sahiplerinin kiralaları ertelemesine birçok örnek vermek mümkün.

Grev, işçilerin mücadele kararlılığı ve dayanışmayla sürerken Türk-İş'in desteği 20 Mart'a kadar devam etti. Türk-İş, TİSK ile imzaladığı bir protokol işçilerden tepki görünce, 21 Mart'ta konfederasyon yönetimi düzeyinde grevden desteğini çekti. Ancak Türk-İş üyesi 12 sendika daha sonra geçici süre ile ihraç edilmelerine sebep olacak bir açıklama yaparak grev desteklerinin devam ettiğini ifade etti. Paşabahçe yönetimini, Türk-İş'in işçilere dayattığı protokol de kurtarmayınca bu kez imdadına dönemin başbakanı Demirel yetişti. Grev "halk sağlığını tehdit ettiği" gerekçesiyle 20 Nisan günü bir ay süreyle ertelendi, yani yasaklandı. Paşabahçe yönetimi bir yandan işbaşı çağrısı yaparken diğer yandan kimleri işe geri alacağına da kendisinin karar vereceğini söylüyordu. Bakanlar Kurulu kararına rağmen işçiler,

hiçbir arkadaşlarını dışarıda bırakarak işe dönmeyi kabul etmedikleri için karar beş gün boyunca uygulanmadı. İşçiler, "grev hakkımızdan feragat ettik, şimdi bizden onurumuzu da bırakmamızı istiyorlar. Bunu kabul etmiyoruz, bir tek eksikle bile işbaşı yapmıyoruz" diyerek kararlılıkla greve devam edince Paşabahçe yönetimi pes etti ve istisnasız tüm işçileri işe almak zorunda kaldı.

Paşabahçe işçisi her türlü engele, erteleme adı altındaki yasağa rağmen grev hakkını ve taleplerini grevde ısrar ederek savundu. Bu ısrar, dayanışmanın da gücüyle kararlılıkla sürdürülünce bakanlar kurulunun kararının bir kâğıt parçasından ibaret kalması, işçiler için yok hükmünde olması doğal elbette. Paşabahçe işçisinin istediği zaman greve çıkıp, talepleri karşılanınca işbaşı yapması da.

O gün Paşabahçe işçisinden grev hakkından feragat etmesini isteyenler, bugün de metal işçisinden istiyor. Grev hakkımızdan feragat edebilir miyiz? Ya onurumuzdan? O halde 1963'te Kavel işçisinin henüz yasal olmayan grev hakkını kullandığında açtığı yoldan, erteleme adı altında grevi yasaklayan bakanlar kurulu kararını yırtıp atan Paşabahçe işçilerinin izinden yürümekten başka yol yok!

Eli uzun adamlarla daha işimiz bitmedi!

Devrimci İşçi Partisi, işçi ve emekçilerin düşmanı gerici AKP iktidarının en zayıf yanlarından birinin yolsuzluklar olduğu tespitinden hareketle geçtiğimiz Ocak ayı boyunca "Eli uzun adamları halk yargılayacak! En yüce divan halktır!" başlıklı bir kampanya yürüttü. Dört hırsız bakanın haklarındaki suçlamalarla ilgili meclis genel kurulunda oylama yapıldığı 20 Ocak gününe kadar dağıttığı bildirimlerle 17 ve 25 Aralık 2013 operasyonlarından beri Türkiye'de bir aklama ve karartma rejimi uygulandığına dikkat çekti. Yolsuzluk düzeninin kendi kurumlarının nereye kadar gidebileceğini tahmin etmek zor olmasa da dört bakanın yüce divana gönderilmesini, halkın parasını çalanlardan hesap sorulması, gelecekte başka eli uzun adamların bu kadar fütursuzca halkı soymalarını engellemesi ve daha da önemlisi yolsuzlukların arkasında Erdoğan'ın rolünün ortaya dökülmesi imkanını yaratacağı için

savunmak gerektiğini işçi ve emekçilere anlatmaya çalıştı.

İstanbul'dan İzmir'e, Ankara'dan Antalya ve Bursa'ya çeşitli şehirlerde yaptığımız bildiri ve stant çalışmalarında halkın, hırsızlara karşı öfkesinin hala devam ettiğini gördük. Ancak ortaya saçılan bütün pisliklere, ayakkabı kutularındaki milyonlara, yüzbinlerce dolarlık kol saatlerine, para sayma makinelerine rağmen meclis genel kurulu 20 Ocak günü yapılan oylamada dört bakanı tüm Türkiye'nin gözleri önünde "akladı". Hırsızlık, yolsuzluk böyle aklanmaz. AKP'nin karartma ve aklama politikalarına rağmen işçi ve emekçiler, eli uzun adamlara inanmıyor ve güvenmiyor. Bir yanda düşük ücretlere, yoksulluğa ve güvencesizliğe mahkum edilen emekçiler diğer yanda ise halkın parasını ayakkabı kutularına saklayan asalaklar. Eli uzun adamlarla işimiz bitmedi! Halk yargılayıncaya kadar da bitmeyecek!

Soma B Termik santralinin özelleştirme ihalesi yapıldı Hak gasplarına karşı mücadele şart!

SEAS'a (Soma Elektrik Üretim ve Ticaret A.Ş.) ait Soma B Termik Santralini'nin özelleştirilmesinde, ihaleyi Konya Şeker A.Ş. kazandı. Böylece özelleştirmede önemli bir eşik geçilmiş oldu. Bugüne kadar direnen işçiler, defalarca bakanlar ve milletvekillerinden özelleştirilmenin ertelenmesine yönelik söz almıştı. Tabii ki bu sözlerin hiçbirini yerine getirilmedi ve üstüne üstlük Soma'nın AKP'li milletvekilleri, direniş çadırına gelip özelleştirmenin yararlarını anlatmaktan utanmadılar.

Oysa devletin elinde bulunan ve en çok kâr eden ilk 100 şirketin arasına giren termik santral için özelleştirme gerekçesi olarak zarar etmesi gösteriliyor. Özelleştirmeyle birlikte SEAS çalışanları önemli hak gasplarına uğrayacak. İşçilerin üye olduğu Tes-İş sendikası daha önce imza kampanyası, yürüyüş gibi eylemlerle süreci protesto etmiş, son olarak da termik santralin giriş kapısı önünde bir direniş çadırı kurmuştu.

Direniş çadırında işçiler dönüşümlü olarak nöbet tutuyor. Ancak termik santraldeki üretimi aksatacak ya da hiç değilse direnişi duyuracak bir aktiviteden söz etmek mümkün değil.

Sendika, ihale sonlanmadan önce meseleyi çoktan kabullenmiş bir görüntü veriyor. İşçiler arasında direniş nasıl büyütürüz sorusu değil "işyerinde devam etmek mi yoksa 4-C'ye geçmek mi daha uygun" sorusu tartışılıyor. Emekliliği gelmiş olan işçiler için ise emeklilik öncelikli seçenek. Nitekim Tes-İş sendikasının internet sitesinde de SEAS'ta özelleştirme karşıtı direnişe ilişkin bir haber ya da yoruma rastlamak mümkün değil. Aksine, Türk-İş ve Tes-İş yöneticilerinin Çalışma Bakanı Faruk Çelik'le yaptıkları görüşme sonunda 4-C'ye geçiş için 6 aylık karar verme sürecini 2 yıla çıkartılacağını belirten bir habere rastlıyoruz. Haberden zaten sendikamızın da sonuca çoktan razı olduğunu görüyoruz. Mücadele ve direnişin büyütülmesi gerektiği fikri de işçiler arasında mevcut.

Bu aşamadan sonra mücadele ve direniş neye yarar diye düşünmemek gerekir. Özelleştirmenin engellenmesi için geç kalındığı düşünülse bile gelecekte yaşanacak hak gasplarının asgariye indirilmesi için tabandan mücadeleciler bir baskının oluşması şart. Sendikacı işçiler için "her koyun kendi bacağından asılır" mantığı bir seçenek olamaz.

En yüce divan halktır!
Eli uzun adamları halk yargılayacak!

Grev yasağını yırtmanın yolu yeni Kavel'ler yaratmaktan geçiyor

Bakanlar Kurulu'nun grev erteleme adı altında aldığı karar, bir grev yasağıdır. Grev hakkı yoksa sendika da yoktur! Temel hak ve özgürlükler askıya alınmış demektir. Bu yasağa karşı elbette mahkemeye başvurulacaktır. Nitekim Birleşik Metal-İş sendikası yürütmeyi durdurma talebiyle Danıştay'a gitmektedir. Bunlar zaten yapılması gerekenler. Daha önce de Hava-İş'in, Kristal-İş'in, Lastik-İş'in ve grevi yasaklanan tüm sendikaların yaptığı gibi Birleşik Metal-İş de mutlaka hukuki olarak hakkımızı arayacak. Ancak daha önce grev yasaklayanlar hala grev yasaklamaya devam ediyorsa demek ki hukuki mücadele yetmiyor.

İşçi hazır olduğunu gösterdi, siz hazır mısınız?

Sendikacılarımız her fırsatta Kavel'lerden, 15-16 Haziran'lardan geliyoruz diyorlar. Haklılar Birleşik Metal-İş'in, DİSK'in tarihi bu şanlı mücadelelere dayanıyor. O halde geçmişi yad etmenin yanında bugün Kaveller, 15-16 Haziranlar yaratmak gerekiyor.

İşçi hazır mı diye sormayın! İşçi hazır olduğunu Ejot'ta, Paksan'da, Demişaş'ta gösterdi. İşçi üretim yapmayı reddetti. Bu ateşi harlamak, bü-

yük fabrikalara Gebze'ye İzmir'e yaymak yerine söndürmeye çalışmak yanlıştır. DİSK, KESK, TMMOB, TTB açıklama yapıyor ve diyor ki

"...Metal işçilerinin işyerlerinde ve sokakta yürüteceği meşru mücadeleyi kendi mücadelemiz olarak görüyoruz!"

Çok güzel bir açıklama... O halde işçi işgal dediğinde verilecek cevap "kurullarımızın kararlarına uyalım" mı olmalıydı? Yoksa o kurullardan mücadele kararı çıkarıp "Ejot, Paksan işgal diyor, Cengiz, Kroman, Sarkuy-san, Mahle, var mısınız?" demek daha doğru olmaz mıydı? Sendika yetkisini kaybeder korkusu boşunadır... İşçinin mücadele iradesi sendikanın kararı haline gelmezse sendika etkisini kaybeder. Grev hakkı olmayan etkisiz bir sendikanın, yetkisinin olmasının ne anlamı var?

Biz meşruruz, meşru olmayan MESS ve hükümet

Yasaları çiğneyen hükümet... Yurtdışındaki bakana imza attırıp grev yasaklıyorlar. Düşünmesi gereken onlar... Mahkemeler onların elinde denecekse, o halde Danıştay'a başvurmak da gereksiz!

İtfaiyeci değil, mücadeleciler sendikacılık

Sendikacılarımızı mücadeleyi yükseltme kararı aldığımızda bizi yatıştırmak için değil, mücadele kararlılığımızı arttırmak için yanımızda görmek istiyoruz. İşçi öncüsünün görevi fabrikaları gezip, itfaiyeci gibi ateşin üstüne su dökmek değil fabrikalarda yanan ateşi harlamaktır. Güçlü hissetmeyen işçiye güven vermek, tereddüt edeni ikna etmek, birliği ve disiplini mücadelede sağlamaktır. Birleşik Metal-İş'in açıklaması çok haklı olarak şu cümlelerle bitiyor: "Grevin durdurulması kararının, işçilerin mücadelesini engelleyerek işyerlerine barış getireceğini sananlar yanılıyorlar." Ama biz de biliyoruz ki işyerine barışı getirmek için değil işçiyi sendikasıyla birlikte ezmek için bu hamleyi yapıyorlar.

Mücadele sürmeli

Hiçbir şey için geç değil! Sendikamıza sahip çıkalım, kurullarımızdan mücadele kararları çıkaralım, Türk Metal, Çelik-İş üyesi kardeşlerimize örnek olalım, farklı bir sendika olduğumuzu dostla düşmana kanıtlayalım! **Grev yoksa sendika da yoktur! Ezilmek yok direniş var!**

Levent Dölek

Tak-şak hükümet

AKP hükümeti önce "ekonomide dönüşüm paketi"ni açıklayarak, iki gün içinde de metal grevini yasaklayarak işçi sınıfına savaş ilan etmiştir. Ekonomide dönüşüm paketinde yer alan; yok kadın istihdamı teşvik edilecekmiş, yok mesleki eğitime öncelik verilecekmiş, bir sürü madde laf kalabalığından ibaret. Kapsamlı bir dönüşüm paketi hazırladık izlenimi vermek için sokuşturulmuş. Esaslı iki madde var. Biri kıdem tazminatının kaldırılmasına, diğeri ise esnek çalışmaya ilişkin. Bu iki madde de sermayenin uzun zamandır düşünü kurduğu düzenlemeler.

Kıdem tazminatının fona devredilmesini ve bir tür bireysel emeklilik sistemine dönüştürülmesini öngören düzenleme ile patronun işçiyi maliyetsizce işten çıkarması sağlanıyor. Başbakan Davutoğlu ve Çalışma Bakanı Faruk Çelik çıkmış basın karşısına utanmadan, bir günde 550 kişinin kıdem tazminatını alamadığı için bakanlığa başvurduğunu söylüyor. Peki, siz ne yapıyorsunuz her gün hakkı yenen yüzlerce işçi için zahmet edip onu da söylesenize. Koca bir hiç! İşçilerin kıdem tazminatını almasını isteyen bir günde bu işi çözer! Bir gecede havacılık sektöründe grevi yasakladığımız gibi, metal grevini yasaklayıp bakanların imzalarını topladığımız gibi... Alacaklarda kıdem, ücret vb. işçi alacaklarına birinci öncelik tanımakla başlayabilirsiniz mesela. Battım, iflas ettim diyen patron önce devlete, bankaya değil, işçiye borcunu öder. Kıdem tazminatı alamayanların bir kısmı böylece hakkını alır. Hiçbir yasa çıkarmana gerek yok, mahkeme kararlarını uygulat, taşeron işçiler kadroya geçsin, asıl işveren konumundaki patronlar ve devlet kurumları da paşa paşa kıdem haklarını versin. En önemlisi de sendikalaşma önündeki engelleri kaldır. Sendikal sebeple işçi çıkartan patron, işe iade davası kazanılsa bile işçiyi işe almıyor. Yasadan yararlanıp tazminatını verip işten atıyor. Patrona parasıyla sendikayı kırma hakkı verilmiş. Çıkart bir gecede bir yasa, işe iade davasını kazanan işçiyi geri alma zorunluluğu getir bak o zaman sendikalar nasıl örgütleniyor. Sendikal işyerlerinde de kıdem tazminatları çatır çatır ödeniyor.

Kıdem tazminatı işinin çözümü kolay. Ama hükümetin ve sermayenin derdi başka... Kriz yaklaşıyor onlar da patrona istediği gibi maliyetsizce işten çıkarma olanağı vermek istiyor. İşsizlik artarmış ne gam. İşçi simsarlığı büroları ile işsiz kalma köle gibi işverenlere pazarlayacaklar. Hem işsizler ordusunun büyümesi hem de işçi simsarlığı ile ücretler baş aşağı düşecek. Avrupa'nın Çin'i olmak... Hayaldir gerçek yapacaklar. Esneklik de patronlar için işin kaymağı... Bugün işçiler mesailerle ancak belini doğrultuyor. Eşinin çocuklarının yüzünü göremeden hayatlarını fabrikalarına bahşedip geçinmeye çalışıyorlar. Esnek çalışma ile patron iş olduğunda çağırarak; yoksa eve gönderecek, mesai gelirinden de yoksun kalacak işçiler. Herkes asgari ücrete talim.

İşçi tepki mi gösterir? Grev mi yapar? Onu da yasaklarız olur biter! İşte AKP'nin ekonomide dönüşüm programı. İşçi sınıfına karşı tam bir savaş ilanı! Sermayeye ise ben sizin hükümetinizim mesajı. 1990'lı yıllarda genelkurmay başkanı olan Doğan Güreş, o dönemin başbakanı Tansu Çiller'le ilişkisini, "o tak diyor, biz şak diye yapıyoruz" diye anlatmıştı. Şimdi de AKP hükümeti MESS tak diye ister, ben şak diye yaparım diyor...

Fabrikalardan haberler

Düzce Üniversitesi taşeron işçilerinin çilesi

Basın yayın organlarında "taşerona müjde" başlıklı haberlerin ardı arkası kesilmese de, tıpkı diğer illerde ve iş yerlerinde olduğu gibi Düzce Üniversitesi'nde çalışan taşeron işçilerinin de çilesi her geçen gün artarak devam ediyor.

Çıkarılan torba yasalara, taşeron işçilerin çalışma yaşamlarına ve iş güvenliklerine yönelik iyileştirme içerdiği iddia edilen düzenlemelere rağmen taşeron işçilerin sıkıntıları günbegün artarak devam ediyor.

Düzce Üniversitesi'nde çalışan taşeron işçilerin en önemli sorunu maaşlarının zamanında yatmamasıdır. Yapılan sözleşmede maaşların yatırılma tarihi esnek tutulmuş, maaşların ayın 1'i ile 21'i arasında yatırılacağı belirtilmiştir. Ancak bu esnekliğe rağmen maaşların yatırılması hiçbir şekilde zamanında olmamaktadır. Maaşların gecikmesinin nedeni firma yetkililerine sorulduğunda ise işçilere hakaret edilmekte, tehditler savrulmaktadır. İşçi maaşları esas işverenenden zamanında alınmakta, ancak taşeron firma tarafından bu para mümkün olduğunca geç yatırılarak işletilmektedir. Yani taşeron firma hem işçinin emeğini sömürmekte hem de işçinin maaşı üzerinden haksız kazanç elde etmektedir.

Diğer önemli bir sorunsu fazla mesai ücretlerinin akıbetidir. Firma, işçileri bayram tatillerinde ve resmi tatil günlerinde çalıştırmaktadır. Ancak bu günlerde çalışan işçilere fazla mesai parası verilmemektedir. Bunun yerine işçilere diğer günlerde izin kullanılmaktadır. Aynı şekilde işçiler yasalara aykırı bir biçimde 24 saate yakın bir biçimde yine mesai ücreti ödenmek-sizin aralıksız çalıştırılmaktadır. Çoğu kez aylık azami çalışma süresi aşılmaktadır. Esas işverene işçilerin fazla mesai yaptığı gösterilmekte, ancak mesai ücretleri işçilere verilmemektedir. İşçilerin yasal hakları olan yakınının ölümü, doğum izinleri gibi izinler de firmanın inisiyatifine bırakılmıştır.

Sözleşmeye göre işçilerin maaşları brüt asgari ücret miktarı kadardır. Ancak maaşlar sürekli net asgari ücret biçiminde -kimi zaman daha da az- yatırılmakta, aradaki fark işçilere ödenmemektedir. Aynı şekilde servis ücretlerinin de brüt yol ücreti miktarına denk olması gerekirken öğrenci bileti miktarı üzerinden hesaplanmaktadır. Düzce'de normal şehir içi otobüs bileti 2,5 TL'dir. Gidiş geliş 5 TL eder. 26 günde bu para 130 TL eder. Ancak işçilere yol ücreti olarak 80 TL yatırılmaktadır.

Düzce Üniversitesi taşeron işçilerinin önemli bir diğer sorunu da iş tanımlarının olmamasıdır. Sözleşmede işçiler temizlik işçisi olarak gösterilmekte ancak fiiliyatta işçiler genel temizlik, hasta bakımı, hasta taşıma, hasta taşıma, danışma ve yönlendirme işlerinde çalıştırılmaktadır. Bu işler uzmanlık isteyen işlerdir ve ge-

rekli sertifikalar olmadan işçiler bu işlerde çalıştırılmaz. Ancak firma yasadışı olarak işçileri bu işlerde çalıştırmakta, sorumluluğu ise işçilerin üzerine yılmaktadır.

Yapılan sözleşmede işçinin işten çıkması ya da çıkartılması durumunda tazminat hakkı talep edilemeyeceği belirtilmektedir. Bu tamamen yasalara aykırı bir düzenlemedir. Yine yasalara aykırı diğer bir düzenleme de iş sağlığı ile ilgili sözleşme maddesidir. Sözleşmede işçinin iş sağlığından kendisinin sorumlu olduğu yazılmıştır. Böylelikle tüm risk, işçinin omzuna yüklenmiştir. İş sağlığı için önemli olan iş elbiselerinin en adileri alınmakta, elbise zarar gördüğünde yeni iş elbisesini işçi almaktadır. Denetimden sorumlu kurumlar ise bu haksız uygulamaları görmezden gelmektedir.

Tüm bu sorunlar yetmiyormuş gibi işçiler muazzam bir baskıya maruz kalmaktadır. Firma temsilcisi, işçileri sürekli işten atmakla tehdit etmekte, adam kayıarak işçiler arasındaki birliği bozmaya çalışmaktadır. İstedığı işçileri rahat işlerde çalıştırmakta, sevmediği işçilere ise keyfi nöbetler yazmaktadır. 16:00 - 24:00 arası çalışan işçileri, ertesi sabah işe çağırılmaktadır.

Tüm bu olumsuzluklar karşısında tek tek ses çıkartan birçok taşeron işçisi arkadaş ya işten çıkartılmış ya da azarlanmış, hakarete uğramış, küçük düşürülmüştür. Sürekli sözleşme süreleri esnetilerek işçiler üzerindeki baskı artırılmaktadır. Sözleşme süreleri dolunca yeni sözleşme hemen imzalanmamakta, imza süreci sürekli uzatılmaktadır. Böylelikle işçiler üzerindeki işten atılma korkusu sürekli taze tutulmaktadır.

Özellikle kamuda çalışan taşeron işçilerle ilgili bu tarz uygulamalar artık kolayca boşa düşürülebilmektedir. Muvazaa kararları neticesinde özellikle kamudaki taşeron firmalar, işçiler üzerinde fazla baskı kuramamaktadır. Ancak Düzce'de bu durum tam tersi biçimde işlemekte, taşeron işçiler üzerinde muazzam bir baskı uygulanmaktadır. Bunun da en önemli sebebi işçilerin birlik olamaması ve haklarına yeterince sahip çıkamamalarıdır. Tüm taşeron işçiler gibi Düzce Üniversitesi'nde çalışan taşeron işçilerinin de tek kurtuluşu birlik olmaktan geçmektedir. Özeld ve kamuda çalışan taşeron işçilerin sendikalara üye olmaları, birlik olup haklarını almaları şaşılabacak bir durum değildir artık. Özellikle son yıllarda onlarca olumlu örnek vardır. Düzce Üniversitesi'nde çalışan taşeron işçilerin de tıpkı diğer işçi kardeşleri gibi birleşip haklarını aramaktan başka yolu kalmamıştır.

Taşeron sistemi işçilerin üzerinde büyük bir yük

Ben Uludağ Üniversitesi'nde çalışan bir temizlik işçisiyim. İş koşullarından rahatsızım. Bana ait olmayan işleri yaptırıyorlar. Bir yıldır burada çalışmama rağmen belirli bir yerim ve görevim yok. Evrak taşımaya dahi biz yapıyoruz. Burada havuz sistemi uygulanıyor. Yani bir ay dönüşümlü çalıştırıyorlar. İşçiler bu konudan çok rahatsız. Oturup dinlenmemiz bile gözlerine batıyor. Kadın olmamıza rağmen en ağır işleri bize

yüklüyorlar. Taşeron sistemi, işçilerin üzerinde büyük bir yük. Maaşlarımızı gününde alamıyoruz, bazen kesintiler oluyor. Biz bu durumdan bıktık. İşçilerin hiç mi hakkı yok? Onlara kalsa yok, hep onlar haklı tabii. Ama biz haklarımızı da, onları almak için mücadele etmemiz gerektiğini de biliyoruz.

Uludağ Üniversitesi'nde çalışan bir kadın taşeron işçi

Tek vücut, tek yumruk olmalı

Merhaba emekçi kardeşlerim, Ben Düzce PTT Müdürlüğü bünyesinde taşeron işçi olarak görev yapıyorum. Yaklaşık on dört aydır bu işte çalışıyorum. İşyerimizde çalışan taşeron işçiler bir seneyi aşkın bir süre önce sendikali oldular. Şunu öncelikle belirtmek isterim ki ben ilk zamanlar bu oluşumun içinde değildim. Hatta zaman zaman şu an sırt sırta olduğum emekçi kardeşlerimi eleştirdiğim bile oldu. Fakat zamanla işçiler arasındaki birliği gördükçe ben de bu mücadelenin bir parçası oldum.

Zaman geçtikçe, teknolojik gelişmeler yaşandıkça insanların hayatları daha da kolaylaşıyor. Ancak tüm bu gelişmelere rağmen özellikle emekçilere yönelik uygulanan baskıcı politikalar işçilerin yaşamlarını iyileştirmek yerine büsbütün daha da kötüleştiriyor. İşçiler, emekçiler bütün bu zorluklara, bu baskılara başkaldırınca da duyarsız

insanların gözünde "asi" görülüyorlar. Her ne kadar mücadele eden işçiler "asi" olarak adlandırılrsa da bu, bizim davamızı asla zedelemeyecektir. Zira taşeron işçiler olarak yaşadığımız tecrübeler, bize mücadeleden başka bir yol olmadığını göstermektedir.

En üst idari kısımdan en alt idari kısma kadar taşeron işçilerin ezilmesi, haklarının yenilmesi, ömür törpüsü kıvamında yaşamaya itilmesi gibi durumları bizzat yaşadım. Biz aynı birimde çalışan diğer emekçi kardeşlerimizle bu baskıya karşı dik duruşumuzu, mücadelemizin her aşamasında gösterdik ve göstermeye devam da edeceğiz. Yarattılan bu zorluklara karşı durabilmenin tek yolu da bütün emekçilerin tek vücut, tek yumruk olmasıdır.

Saygılarımla...

Düzce PTT'de çalışan bir taşeron işçi

Her fabrikada, Vestel'de bile örgütlenmek mümkündür, örgütlenelim!

Çalıştığım Vestel fabrikası sadece Manisa'nın ve bölgenin değil, ülkenin de en büyük fabrikaları arasındadır. Binlerce işçi bu fabrikada çalışmaktadır. Bu büyüklüğün neticesi olarak da ülkede en çok kâr elde eden işletmelerden birisidir Vestel. Lakin bu büyük kârlar işçilerin maaşlarına bir türlü yansımaz. Manisa'da yaşayan her işçi hayatının bir evresinde Vestel'de çalışmıştır. Bu fabrika resmen işçi öğüten bir cehennemdir. Zira bu fabrikada çalışan işçilerin önemli bir kısmı içeride yaşanan baskıya çok fazla dayanmamaktadır. İçerde çalışırken kafanızı banttan ayırmanıza izin verilmez.

Yanınızdaki bir arkadaşınızla konuştuğunuzda derhal uyarılırsınız. İşten atılmanız işten bile değildir. Yapılan bu baskıların sebebi bellidir. İşçiler bir araya gelmesin, örgütlenmesin, haklarını aramasın... Bu nedenle de geçmişte yaşanan örgütlenme çalışmaları hep başarısız olmuştur. Bu olumsuz duruma rağmen mutlaka Vestel'de de örgütlenmek mümkündür. İnanıyorum ki Vestel'de de işçiler örgütlenecek ve açık sınırındaki ücretlere, baskılara bir dur diyecektir...

Manisa Vestel'den bir işçi

Patronlar için cennet işçiler için cehennem

Bizler 21. yüzyılda kurlsız çalışma koşullarının kol gezdiği, sömürünün yoğun olduğu biz işçiler için cehennem patronlar için cennet olan tersanelerde çalışmaktayız. Taşeronlaşmanın uzun yıllardan beri işçilere ne gibi kötü çalışma koşulları yarattığını en iyi biz işçiler hissetmekteyiz. Biz işçilere dayatmış olduğu kötü koşullar nelerdir? Taşeron, asıl işve-

ren olan tersane patronunun bütün kirli ve pis işlerini üstlenerek çalıştığımız yerleri cehenneme çeviriyor. Geleceğimiz bunların iki dudağı arasında. Yani güvencesiz. Örneğin haftalık ve yıllık izin yok. İşe gittiğinde ücret aldığın bir sistem. Mesele gözümüzü kaynak aldığında ya da dumandan zehirlendiğimizde işe gidemeysek hemen ücretimiz kesiliyor. Taşeronun

iş ekipmanlarını karşılaması gerekirken, tulum ayakkabı gibi temel gereksinimleri bile kendimiz karşılıyoruz.

Biz işçiler tersanede sabit bir yerde çalışmıyoruz. Bir ay bir tersanede iş bitince başka tersanede başka başka taşeronlarda çalışıyoruz. Çalışma koşulları ağır olduğu gibi hemen her gün iş kazası ve iş cinayetleri ile yüz yüze geliyoruz. Evden çıkıp işe giderken acaba geri dönebilecek miyiz kaygısı taşıyoruz. Kanımız pahasına ürettiğimiz gemilere binen, sofralarını işçi kanıyla süsleyen patronlar bizlere güvenli çalışma koşullarını reva görmüyor. Tüm bunlara bir dur demek için tek silahımız örgütlenmektir. Biz işçiler örgütlenip yan yana gelebilirsek tersaneleri işçiler için cennete patronlar için cehenneme çevirebiliriz. Aksi takdirde biz işçiler için tersanelerdeki ilkel koşullar değişmeyecektir. O halde biz işçilerin kurtuluşu kendi eserimiz olacaktır.

Tuzla tersanelerinden bir işçi

Hem tazminatımızı hem de işimizi istiyoruz

Madenlerden çıkarılan işçiler olarak dokuz aydır tazminatlarımızı alamadık, mağdur olduk. Aynı işyeri Ata bacasında faaliyete başlayınca bizi tekrar çalıştırmak için geri çağırdı. Ama biz tazminatlarımızı almadan işe başlamak istemiyoruz. İşçi arkadaşlara yeniden işe başlarken boş

kağıt imzalatmak istiyorlar. Amaçları bize ödemedikleri tazminat hakkımızdan vazgeçmemiz. Ama işe yeniden dönsek bile tazminatlar kanunen hakkımız. Zorla kağıt imzalatılanlar da mahkemede bu hileli işlem için dava açıp haklarını alabilirler.

Kınık'tan bir maden işçisi

Sadece emeğimizi değil aklımızı da sömürüyorlar

Fabrikada sadece emeğimizi değil aklımızı da sömürüyorlar. Öneri sistemi adı altında işi daha verimli hale getirecek projeler yapmamızı istiyor. Yapmasak olmuyor. Bu öneri ve projeleri performans kriteri yaptılar. Yapılan önerilerin sonucunda bant hızlanıyor. Bu, daha fazla çalışmamıza neden oluyor, ala ala 100 liralık hediye çeki alıyor, patron ise kârına kâr katıyor.

Tofaş'tan bir işçi

İşçiler burada sendika nerede?

Uludağ Üniversitesi'nde çalışan taşeron işçilerin 3 yıl süreyle sözleşmesi olmasına rağmen ocak ayından beri gününbirlik girdi-çıkta yapıyorlar. Yani işçiler, günlük işçi olarak gösteriliyorlar. Biz bu konuda rahatsızlık duyuyoruz ve ilerleyen süreçlerde akıbetimizin ne olacağını merak ediyoruz. Geçen ay gazetenizde belirtmiş olduğumuz sıkıntılarımız devam ediyor. Biz bu sıkıntılarımızı sendikaya belirttik ancak sendika bizimle ilgilenmedi. Sendika nerede işçiler burada...

Uludağ Üniversitesi'nde çalışan bir işçi

Bir buçuk saat boşa bekliyoruz

Yeni yasadın sonra madenlerde çalışma saati altı saat. Bizim madende hazırlık ve üretim olarak işçiler ikiye ayrılıyor. Üretim yer altında. Hazırlık ise daha çok yer üstünde. Üretimdeki işçiler için günde bir buçuk saat mesai zorunlu kılınıyor. Hazırlıktaki işçiler ise istese bile mesaiye kalamıyor. Madenin servisleri ise mesaiye göre ayarlanmış. Altı saatten sonra çıkıp bir buçuk saat serviste bekliyoruz. Servisleri ayarlayıp bazılarını hazırlık için tahsis etmek zor değil. Ama patron oralı olmuyor. Servis koltuğunda değil, evimizde uyumak istiyoruz.

Soma'dan bir maden işçisi

TKİ'ye girerken AKP üyeliği soruyorlar

TKİ'nin (Türkiye Kömür İşletmeleri) madenleri özel madenlere göre çok daha iyi koşullara sahip. Türk-İş'e bağlı Maden-İş sendikası var. Bu sendikanın delegelerinin ve yönetiminin katil Soma Holding tarafından seçildiği basında çıkmıştı. Bu sendika, işçinin hakkını aramıyor. Devlet madeninde çalışmak için AKP üyeliği istiyorlar. KPSS puanının bir hükmü yok. Sendikanın görevi işe alımlarda şeffaflığın sağlanması iken iş başvurusu yapanlara AKP üyeliği lazım yoksa listede çizerler diyor. Maden katliamı olduğunda 3 ay boyunca TKİ işe ali-

nacakların listesini açıklayamadı. Noter huzurunda yapılan seçimler 2 defa iptal edildi. İşçi değil yandaş, köle istiyorlar. Sendika sendika olmalı, bu oyunu bozmalı.

Soma'dan bir maden işçisi

Mepar işçilerinin direnişi devam ediyor

Bursa Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde (DOSAB) bulunan Gürsoy Şirketler Grubu'na ait Mepar Nakliyat'ta çalışırken sendikali oldukları için işten çıkarılan işçilerin direnişi, yaklaşık beş aydır devam ediyor. Mepar işçileri yaptığımız görüşmelerde işçiler; belirsiz çalışma saatlerinden, yola çıktıklarında benzin bitimleri ile sık sık karşılaşmalarından, işverenin kalitesiz mazot kullanarak işçilerin can güvenliğini hiçe saymalarından ve yolda kalma tehlikelerinin olduğundan bahsettiler. Şöförlük, operatörlük ve kaportacılık işlerinin tümünün kendi üzerlerine yı-

kılmasının da onları sendikalaşmaya ittiğini belirttiler. Koşullar öyle ki görüştüğümüz işçilerden biri, arabada oluşan hasarın faturasının kendisine kesildiğini ve bunu ödemek zorunda bırakıldığını, hacizle karşı karşıya olduğunu söyledi. İçeride bulunan sendikali arkadaşlarının yanlarına gelip destek olmamalarından duydukları üzüntüyü belirten işçiler, metal işçilerinin grev heyecanını paylaştıklarını, grevin yasaklanmasına karşı da metal işçilerinin her türlü mücadelesini desteklediklerini ifade ettiler.

Sütaş işçileri işe iade davasını kazandı

Bursa, Karacabey'deki Sütaş fabrikasında çalışan ve ağır çalışma koşulları nedeniyle anayasal haklarını kullanarak Tektirda-İş sendikasına üye oldukları gerekçesiyle işlerine son verilen 11 işçinin işe iade davası kazanımla sonuçlandı.

Yaklaşık 300 gündür fabrika önünde direnen işçilerin mücadelesinin haklılığı mahkeme tarafından verilen kararlarla da tescillenmiş oldu. Sendikal faaliyet gösterdikleri için işten atılan işçilerin açmış olduğu sendikal tazminat ve işe iade davaları, 21 Ocak 2015 günü Karacabey 1. Asliye Hukuk mahkemesinde görüldü. Mahkeme, sendikal sebeplerle işten atılan 11 işçinin işe iadesine ve Sütaş'ın her bir işçiye ayrı ayrı tazminat olarak 12 aylık brüt ücretleri tutarında sendikal tazminat ödemesine, ayrıca boşa geçen 4 aylık süreler için de işçilerin net ücretlerinin ödenmesine karar verdi.

Ülker işçileri ile dayanışma şöleni

31 Ocak Cumartesi günü, Ülker işçileri Bakırköy'de Atatürk Spor ve Yaşam Köyü'nde dayanışma şöleni düzenlediler.

Şölende çeşitli müzik toplulukları sahne alırken Ülker direnişinden kareler eşliğinde işçiler ve sendika temsilcileri konuşmalarını yaptılar. Dayanışma şölenine; Bakırköy Belediye işçilerinin, Ülker işçilerinin, nakliyat işçilerinin ve daha bir çok farklı sektörden işçilerin beraber attıkları "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları damgayı vurdu.

Yapılan konuşmalarda ise işçi sınıfı mücadelesi ve Ülker işçilerinin direnişinin yanında metal işçilerinin grevi ve grevin yasaklanmasının tüm işçisi sınıfına getirilen bir yasak olduğu vurgusu da önemli bir yer tuttu. İşçiler hep beraber: "Bu grev hepimizin" dediler. Sloganlar ve türküler eşliğinde gerçekleşen şölen, hem işçilere motivasyon hem de hepimize umut oldu.

Yaşasın işçi sınıfının onurlu mücadelesi, yaşasın sınıf dayanışması!

Gençlik mücadelesi

Ali İsmail Korkmaz davasında beraat var!

19 yaşındaki Ali İsmail Korkmaz'ın 2 Haziran 2013 gece yarısı Eskişehir'de, esnaf ve sivil polislerden oluşan eli sopalı bir grup tarafından dövülerek öldürülmesinin üzerinden bir buçuk yıl geçti. Cinayetin faillerinin yargılandığı dava ise daha yeni sonuçlandı. Bir buçuk yıllık bu süre bile başlı başına bir skandal niteliğindeki duruşmadan çıkan karar da katillere birer hediye oldu. Kimi beraat etti, kimi de yasalara uygun en hafif cezalarla ödüllendirildi!

Hükümet, mahkeme süreci daha başlamadan bu süreçten korktuğunu açık bir şekilde göstermişti. İlk icraat, Eskişehir'de görülmesinin "güvenlik açısından tehlikeli" olduğu gerekçesiyle ana davanın Kayseri'ye taşınması oldu. Tanıkların Eskişehir ve Ankara'da, Korkmaz Ailesi'nin ise Hatay'da ifade vermesi kararlaştırılarak dava dört şehre bölündü. Ancak bu, davaya sahip çıkılmasını engelleyemedi, aksine dayanışmayı güçlendirdi.

Muhalefet güçlenirken karşı atak da devletin en üst makamından geldi. 26 Kasım 2014 günü duruşmanın gerçekleştirildiği sırada Tayyip Erdoğan, Esnaf ve Sanatkarlar Şurası'nda yaptığı konuşmada esnafın sadece ticaret yapan insanlar olmadığını, aynı zamanda gerektiğinde asker, alperen, asayiş tesis eden polis, adaleti sağlayan hâkim, mahallenin ağabeyi ve mahallenin bekçisi olduğunu söyledi.

Dava nihayet sonuçlandı. Suç, aslında ilk

günden beri çok açtı. Sanıklar "kasten adam öldürmek" suçuyla yargılanıyordu. Suçları kamera görüntüleriyle açıkça ispat edilmişti. Adli Tıp raporuna göre de ölüm sebebi, aldığı darbelerle boyun ve yüz kemiklerindeki kırıkların sonucunda oluşan beyin kanamasıydı. Tüm bunlara rağmen kasten adam öldürmek suçlamasıyla yargılanan ve haklarında müebbet hapis cezası istenen faillerden polis Mevlüt Saldoğan ve Yalçın Akbulut sadece 10'ar yıl; esnaf Ramazan Koyuncu, İsmail Koyuncu ve Muhammet Vatansever sadece 6 yıl 8 ay hapis cezası aldı. Diğer üç sanık; esnaf Ebubekir Harlar ile polis Şaban Gökpinar ve polis Hüseyin Engin serbest bırakıldı.

Duruşmadan çıkan bu karar sonrası Ali İsmail Korkmaz'ın babası Şahap Korkmaz'ın sözleri ise durumu çok net bir şekilde ortaya koydu: "Kanımız dondu. Sistem öyle bir sistem ki düpedüz katili hırsız kolluyor, mağduru daha fazla mağdur ediyor. Tahliyeler bire bir skandal."

Sistemin mahkemeleri davayı kapatmış olabilir. Ancak bilinmelidir ki binlerce Ali İsmail olarak bizler bitti demeden bu dava bitmeyecek! Ali'nin ailesinin ve bütün ezilenlerin kanını donduran bu sistemi yıkmak boynumuzun borcudur. Hem Ali'nin hem de atılan son tekmenin hesabını halk soracak!

Liseli Mektup: Okuldan fırsat buldukça bir de Ülker'deki direniş okuluna gidiyoruz

Yaklaşık üç ayı aşkın süredir direnişte olan Ülker işçilerini biliyoruz. Peki nedir bu Ülker direnişi? Bir avuç yürekli işçiyi kar, yağmur ve soğuğa aldırmadan yıllardır çalıştıkları ve büyük emeklerle büyüttükleri fabrikanın önünde 90 günü aşkın süredir direnmeye iten nedir, aylardır süren direniş nasıl bu safhaya geldi gibi soruların cevaplarını; direniş çadırını birçok kez ziyaret eden bir lise öğrencisi olarak kendi gözümden aktarmaya çalışacağım.

Geçtiğimiz yıl ekim ayının sonlarına doğruydum. Okuldan bir arkadaşım Topkapı Ülker'de sekiz işçinin işten çıkartıldığını ve fabrikanın önünde direnişe geçtiklerini söyledi.

Daha öncesinde sadece bir defa 1 Mayıs'a katılan ve işçilerin genel durumu hakkında pek kafa yormayan benim için orada bulunmak son derece önemliydi. Belki de bu vesileyle sömürü sisteminin en büyük kurbanı ve emeğin mutlak sahibi işçilerin durumlarını yerinde göreceğim ve emin adımlarla ilerlediğimiz yolun sonunda bizi nelerin beklediğine tanık olacaktım.

Okul çıkışında aynı arkadaşım fabrikanın yolunu tuttuk. Soğuk bir gündü, bir tenekede ateş yakılmıştı. İşçiler, destek için gelmiş birkaç üniversite öğrencisi ve işçilerin geçtiği yeni sendikadan bazı abiler ateşin çevresinde toplanmıştı. Biz de gittik oturduk yanlarına. Tabii neden işten çıkarıldıklarını ayrıntılarıyla merak ediyorduk. Onlar da derdini herkese anlatmak, haklı olduklarını göstermek isteyen insanların heyecanını taşıyordu.

Gittikçe ağırlaşan iş koşullarını, zorunlu hale getirilen fazla mesai saatlerini, işçiler arasında bir yakınlaşma sezildiğinde bunun fabrika müdürüne iletilmesi ve devamında işçilerin arasındaki birliği bozmak amacıyla bazılarının yakınlardaki diğer fabrikaya gönderildiklerini ve daha birçok şeyi anlattılar. Daha önce bağlı oldukları sendikaların işlevsizliğini, çalışmaya koşullarını değiştirmek için hiçbir çaba sarf etmemesinden yakındılar.

Bu koşullar altında daha fazla çalışmayacaklarını anlayan işçiler çareyi en temel hakları olan sendika değiştirmekte bulmuş ve DİSK'e geçmişlerdi. Tabii bunun sonucunda beklemedikleri bir tepkiyle karşılaşmış, işten çıkarılmışlardı. Üstelik çıkarılmalarında amire itaatsizlik, performans eksikliği gibi bahaneler gerekçe gösterilmişti. Onlar da son çare olarak fabrikanın önünde direnmeye karar vermişti.

Biz bunları dinlerken bir yandan anlamaya çalışıyor bir yandan da direnişin sürmesini ve başarıya ulaşmasını temenni ediyorduk.

İlerleyen günlerde okuldan fırsat buldukça direnişi ziyaret etmeye devam ettik. Ve gördük ki günden güne artan bir destek vardı. Direnişi duyan kuruluşlar, sendikalar, üniversite ve lise öğrencileri vb. işçileri yalnız bırakmıyordu. En önemlisi de ilk günlerinde direnişin nasıl olacağına dair tedirginlik, yerini kararlı bir duruşa bırakmıştı.

Ülker çadırını ziyaret eden bir lise öğrencisi

Katlamalı harca karşı katlamalı mücadele!

Hükümet, TBMM ve YÖK aracılığıyla eğitimi daha da paralı hale getirip piyasaya daha fazla açmaya devam ediyor. Geçtiğimiz yıllarda harçların kaldırıldığı iddia edilmişse de ikinci öğretimde okuyan öğrenciler yüksek ücretlerle harç ödemesine devam ediyor. Ayrıca aynı dönem "katlamalı harç" uygulaması da torba yasayla meclisten geçmişti. Uygulama ilk olarak 2013-2014 döneminde Pamukkale Üniversitesi'nde hayata geçirilmeye çalışıldı; fakat öğrencilerin tepkisi üzerine üniversite yönetimi bu uygulamadan vazgeçmek zorunda kaldı.

2014-2015 eğitim-öğretim yılının ilk döneminde de bazı üniversiteler katlamalı harç uygulamasına başladı. İkinci dönemde ise tüm üniversiteler katlamalı harç sistemine geçmeye hazırlanıyor. Şimdiden birçok üniversite, internet sitelerinden katlamalı harç sistemiyle ilgili duyuru yapmaya başladı.

Düzenlemeye göre öğrenciler, 2 yıllık yüksekokulu 2 yılda, 4 yıllık fakülteyi 4 yılda, 6 yıllık fakülteyi 6 yılda bitiremezlerse daha sonraki yıllarda harçları katlanarak alınacak. Buna göre aynı dersi üç sefer alan öğrencilerden yüzde 50, dört sefer alan öğrencilerden yüzde 100, beş sefer ve üzeri alan öğrencilerden ise yüzde 300 fazla kredi ödemesi alınacak!

Türkiye'deki tüm devlet üniversitelerinde ka-

demeli olarak yürürlüğe girmeye başlayan "katlamalı harç" sistemi, Dokuz Eylül ve Ege Üniversitelerinde 2014'ün sonunda uygulamaya başlandı. Yeni sistemin nasıl hesaplandığına dair üniversite yönetiminden herhangi bir açıklama yapılmadığı gibi, bazı öğrencilerin ödemesi gereken tutar 3 bin TL gibi büyük miktarlara ulaşmış durumda.

Bu uygulama hali hazırda barınma, ulaşım, yemek, ders kitapları gibi en temel ihtiyaçları bile karşılamakta zorlanan, okuyabilmek için yarı zamanlı işlerde hatta inşaatlarda çalışmak zorunda olan öğrenciler için okulu bırakmak anlamına gelecektir! Parasız okuma hakkımızı yemekhanelerde, yurtlarda, ulaşımında gasp edenler,

ayda bir kez verdikleri yetersiz miktardaki "öğrenim kredisi"ni mezun olduğumuzda da faiziyle alıyorlar. Okul uzadığında ise bu kredi anında kesiliyor! Tüm bu koşullarla birlikte "katlamalı harç" ödemesi yapabilmek mümkün değil!

Zaten diplomalı işsizler furyasına katılacak olan, yeni uygulamayla birlikte de diplomasız işsizler olacak olan bizler, parasız eğitim mücadelemizi yükseltiyoruz! Eşit, parasız, bilimsel, adil eğitim için Özgür Emekçiler Üniversitesi şiarıyla mücadeleye devam edeceğiz! Yeni dönem bizler için yeni mücadeleler anlamına gelecektir. Tüm öğrencileri mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz.

İTÜ öğrencileri yeni döneme mücadele ile başlıyor

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) öğrencileri, son zamanlarda, rektörlük tarafından mücadeleciler öğrencilere karşı iyice ağırlaşan bir saldırı aracına dönüşen soruşturmalara karşı ayağa kalkıyor. Geçmiş dönemde yaşanan haksızlıkları unutmadan bugünü değiştirmek için bir yol haritası çıkaran İTÜ öğrencilerinin "İTÜ Meclisi" imzalı yazısından bazı bölümleri aşağıda yayınlıyoruz.

Yine yeni yeniden soruşturma!
#UzaklaştırmaUzaKaraca

...

Mehmet Karaca'nın "demokrasi" karne-si oldukça kabarık: 218 adet soruşturma,

11 uzaklaştırma, en az 122 adet uyarı ve kınama cezası.

Bu soruşturmaların birçoğu "duvara bir şeyler asmak", "huzur bozmak", "ücretsiz çay dağıtmak", "torpil ile açılan kontenjanı protesto etmek", "fidan dikmek", "Gezi eylemlerine katılmak", "kadın eylemine katılmak" ya da "mail atmak" gibi akla mantığa sığmayacak gerekçelere dayanıyor.

...

İTÜ'lülerin ifade özgürlüğünü ve öğrenim haklarını ellerinden almaya çalışan ve bunu yaparken de 1980 askeri darbesinin ürünü YÖK'ün disiplin yönetmeliğini kullanan Karaca, zorbalıkta ve hukuksuzluk-

ta Tayyip Erdoğan'ı örnek almaya devam ettikçe karşısında bizleri bulmaya devam edecek.

...

Herkesi bu haksız, hukuksuz soruşturmalara karşı üniversitemize sahip çıkmaya davet ediyoruz. Herkesin düşüncelerini yayma özgürlüğü ve hakkına sahip çıkıyor; hiç kimsenin, hele ki üniversitelerde nefreti ve faşizmi yayma/örgütlemeye hakkı olmadığını tüm kamuoyuna hatırlatıyoruz.

Hepimizi uzaklaştıramazsın rektör Karaca! Bekle bizi, baharda geliyoruz...

İTÜ Meclisi

'Kadının yeri evi, işi annelik' programı

Kadın istihdamına etkisi, doğum desteği ve evliliğe teşvik yönleriyle gündeme gelen Ailenin ve Dinamik Nüfus Yapısının Korunması Programı'nın içeriği, 8 Ocak 2015'te başbakan Ahmet Davutoğlu tarafından açıklandı. Program 2014-2018 yıllarını kapsayan türlü hedefler öngörüyor. Hedefler dört başlık altında toplanmış:

- * Aile refahının korunması ve aile kurumunun güçlendirilmesi
- * Kuşaklar arası dayanışmanın güçlendirilmesi
- * İş ve aile yaşamının uyumlaştırılması
- * Toplam doğurganlık hızının yenilenme oranının üzerine çıkılması.

Programda "iş ve aile yaşamının uyumlaştırılması" başlıklı düzenlemeler kadın istihdamına önemli sınırlamalar getiriyor. Örneğin; çocuk sahibi olan kadının doğum izninden sonra, çocuğun ilkökula başlama yaşına kadar kısmi süreli çalışma hak-

kı getirilmesine yönelik bir mevzuat düzenlemesinin yapılması planlanıyor. Evet, planlanan mevzuatla belli kadınların yarı zamanlı çalışması zorunlu hale getirilmeyecek. Ancak istihdam alanında kadının bulunduğu konum dikkate alındığında, bu düzenleme kadını çalışma hayatına daha kısıtlı katılmaya mahkûm edecek.

Programla bir de doğurganlık hızının 2,07'den 2,1'e çıkarılması hedefleniyor. Davutoğlu bunu "anneye ilk altın devletten" diyerek tanıttı. Kadın, "kutsal" görevi gereği doğum yapacak ve her çocuk için çocuk sayısına göre artan oranlı olarak devletten para alacak. En az 3 çocuk dediler yetmedi, şimdi bir de onun için güya ekonomik teşvik veriyorlar.

Kadının ev eksenli çalışması zaten günden güne yaygınlaşıyordu. Kadını buna mecbur bırakan kendileri değilmiş gibi, çalışma yaşamında güvencesizliği dayatan programlarını, kadınların tercihiymiş gibi sunuyorlar. Yalnızca başlıklardan

bahsedilince bile asıl niyet de asıl hedef de gayet açıktır: Kadını güvenceli çalışma koşullarından ve dolayısıyla çalışma hayatından uzaklaştırma. Davutoğlu'nun programı açıklarken, kadının çalışma hayatına aktif olarak katılmasını hedeflediklerinden bahsetmesi bu yüzden gülünçtür.

Bu program, hükümet sözcülerinin farklı söylemlerle sürekli dile getirmekten imtina etmediği "kadının yerinin ev, kariyerinin annelik" olduğu dayatmasını yasal zemine oturtacağı programdır. Kadın düşmanlığında artık son noktaya gelen AKP hükümetinin bu 4 yıllık süreçte hedeflediği, kadını çalışma hayatından günbegün uzaklaştırıp eve hapsetmektir.

AKP hükümeti, daha önce de "Kadın İstihdam Paketi" adıyla gündeme getirdiği hedeflerinden, kadın düşmanlığından, erkek egemen zihniyetinden vazgeçmeyecek. Varsın onlar vazgeçmesin; biz kadınlar da mücadeleden vazgeçmeyeceğiz! Güvenceli iş, hak ettiğimiz ücret, tam zamanlı istihdam taleplerimizi dile getirmekten geri durmayacağız! Kadınların erkeklerden aşağı, yetersiz olduğunu varsayan fikirlerin ve kadın düşmanlığının kökünü kazıyana kadar mücadeleye devam edeceğiz!

Sungur Savran

Recep Tayyip Erdoğan'dan istida

Recep Tayyip Erdoğan patronlar sınıfına dilekçe verdi. AKP'nin 7 Haziran seçiminde amaçlarına ulaşmasını sağlarsanız, size işçi sınıfı karşısında dikensiz gül bahçesi vaat ediyorum dedi. Beni destekleyin dedi. Bunun adına "Bakanlar Kurulu kararı" dediler. Resmi gazetede yayınladılar. Sonra basına servis ettiler. Fotoğrafları yayınladı. Öyle tuhaf ki! Başbakanın ve bakanların adları var. Ama en tepede tek başına, ötekilerden farklı bir punto ile ve koyu harflerle Recep Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanı yazıyor. "İstidamdır!"

Erdoğan ve başyaveri, metal grevini yasaklayarak işçi sınıfına düşman olduklarını ortaya koymuşlardır. Daha kaç ay oldu, birbirleriyle didişmeye başladılar bile. Ama iş burjuvazinin emirlerini yerine getirmek, bu amaçla işçi sınıfı mücadelelerinin başarıya kavuşmasını engellemek olunca hemen birleşiyorlar. Bu hükümet, artık Türkiye Cumhuriyeti hükümeti gibi görülemez. Bu hükümet MESS hükümetidir!

Nasıl oluyor da işçi sınıfına seçime dört ay kala böyle bir saldırı yapmaktan korkmuyorlar? Çünkü burjuva partisi iseniz seçimi kazanmak için işçiden önce burjuvanın kalbini kazanmak zorundasınız! Burjuva demokrasi teorilerine güven duyanlar, burjuvaların sayıca az olmalarına, buna karşılık işçilerin aileleri ile birlikte on milyonlarca nüfus olmasına bakarak "seçim yaklaşıyor, mutlaka işçilere taviz vermek zorunda" diyebilir. Oysa şayet burjuvazi arkanızda değilse işçilere taviz vermekle seçimi kolay kolay kazanamazsınız. Tayyip Erdoğan ve kimsenin ciddiye almadığı başyaveri o durumdadır. Erdoğan burjuvazi için artık bir istikrarsızlık kaynağı olarak bir yük haline gelmeye başlamıştır. Şimdi bu istidasıyla burjuvaziye "bana güvenin, çıkarlarınızı sağlama alın" demiş oluyor.

İşçi sınıfının aileleriyle birlikte on milyonlarca sayıldığı doğrudur. Ama metal grevinin yasaklanmasıyla bütün işçi sınıfının Erdoğan'ın ve AKP'nin aleyhine döneceğini düşünen de işçi sınıfının siyasi bilincinin epeyce yüksek olduğunu varsayıyor demektir. Bu varsayımın gerçekçi olmadığı belli değil mi? Milyonlarca işçi, emekçi, yoksul, AKP'ye oy veriyor. Erdoğan defalarca düşmenin eşiğine geldiği halde, her defasında bir seçimle (30 Mart yerel seçimleri, Ağustos'taki cumhurbaşkanı seçimi) kurtuldu. Halkın ondan kopmasını sağlamanın anahtarı, işçi sınıfının geniş katmanlarının bilincini değiştirmek. O zaman soru şudur: Ne yapmalı ki işçi sınıfının içinde bir değişim başlasın?

Bu sorunun cevabı, işçi sınıfının örgütlü, bilinçli ve mücadele eden kesimlerinin kazanması için çaba göstermektir. Milyonlarca, on milyonlarca işçi, bilinçten yoksun yaşarken, birdenbire "ah, metal işçisi kardeşimin hakkını gasp etti, ben ona oy vermem" demez. Tersine, biraz "zaten mücadele bir işe yaramıyor" düşüncesinin doğrulandığını düşünür, biraz mücadele etmemekten duyduğu suçluluktan kurtulur. Ama metal işçisi kazansa, bu Türk Metal ve Çelik-İş saflarında hareketlenme yaratsa, sendikası fabrikalarda bu sayede canlanma başlasa, işçi sınıfının bir bütün olarak kimyası değişir. İşte o zaman bilinçsiz ve örgütsüz işçinin zihninde, işsizlik tehlikesinden, taşeron rezilliğinden, düşük ücret sefilliğinden kurtulma konusunda bir umut yeşermeye başlar. İşçinin Erdoğan'dan ve AKP'den yüz çevirmesi süreci başlamış demektir. Gerisi işçiye nasıl bir siyasi seçenек sunabildiğinize ve propaganda-ajitasyon becerinize kalmıştır.

Bu böyleyse, soruyoruz: Nerede AKP'yi yenilgiye uğratma iddiasında olan solcularımız? Tayyip Erdoğan hakkını gasp ettiğinde fabrikasını terk etmemeye karar veren Ejot Tezmacı işçisinin etrafı binlerle, on binlerle doldurulsaydı, öteki fabrikalar ille de Süleyman Çelebi'nin yangın söndürme çabalarına kulak verir miydi? Nerede "Gezi ruhu" diye diye isyanın etkisini köreltenler, isyan adına CHP'nin saçağına sığınmak isteyenler?

Tayyip Erdoğan'ın MESS hükümeti kendi sınıfıyla bütünleşiyor. Sosyalizm adına konuşanlar ise Tayyip Erdoğan'ın sınıfının öteki kanadıyla, CHP ile bütünleşme peşinde. Devrimci İşçi Partisi olarak biz ise kendi sınıfımızla buluşmak için sağlam adımlarla yürüyoruz.

Emekçinin sözü:

Yaşar ne yaşadı ne yaşattı

Siz Aziz Nesin'in "Yaşar Ne Yaşar, Ne Yaşamaz" romanını bilir misiniz? Tiyatrosu da var, sinema filmi de var bu eserin.

Nüfus kayıtlarında Çanakkale Savaşı'nda öldü gözükten Yaşar Yaşamaz, bir türlü kendine nüfus cüzdanı alamaz. Devlet ise işine gelen yerde onu var sayar, gelmeyen yerde yok... Mesela askere çağrılır, askerlik yapar ama nüfus cüzdanı yok diye teskere alamaz.

Bizim Yaşar Yaşamaz da durmadan patronların son model arabalarını yıkardı. Bunu severek mi yapardı yoksa biri ona öyle mi söylemişti bilmiyorum. 12 saat boyunca çalışır, cumartesi pazar, kar kış kıyamet hep bir işine koşardı fabrikanın. Bana bir gün katil olacak deseydi

biri, herhalde gülerdim. Ama bugün gülmedim.

Dün muhtemelen hiçbir ana haber bülteninde bile yer almayan bir kadın cinayeti işlendi. Öleni tanımasam da tüm öldürülen kadınlar gibiydi. Adı ne olursa olsun "namussuzdu" ve gereği sabah beşte "bıçakla" yapıldı. Üç çocuğa "kutsal annelik" görevini yapan bu kadının katili tabii ki kocası.

Katil teslim oldu. Ya azmettirenler? Onu 12 saate mahkûm edip karısı ve çocuklarıyla geçireceği zamanı çalanlar, kadını "namus" görenler ve en ufak mazerette öldürmeyi görev edinenler, kadından çok ille de mutsuz aileleri bir arada tutup aileyi koruyanlar. Durmadan bedenlerimiz üstünde söz söyleme-

yi görev edinen erkek ağızlar...

Bizi sürekli güvencesiz, yarı zamanlı ve ucuza çalıştırıp, hem evde, hem işte köleleşmemizi bekliyorsunuz. Ayağınızın altından, hayatın içinden kenara atmak istiyorsunuz. Olmayacak! Bu ülkenin emekçi kadınları buna izin vermeyecek, ne size ne katillere ne de azmettirici düzeninize.

Yaşar yaşadı mı, öldü mü bilmez ama işçileri katil eden bu düzenden de, kadını köleleştiren bu sistemden de kurtuluşun yolu işçilerin iktidarında, insanca yaşam koşullarını kendi elleriyle sağlamalarından geçiyor.

26 Ocak 2015
Çorlu'da metal işçisi bir kadın

Mustafa Kemal Coşkun

Charlie Hebdo katliamını anlamak

Yaşadığımız dünya, yaşamımızın her an ve noktasında rasyonel kılınmak istenen bir dünyadır. Ne var ki bu rasyonellik uğruna insan, ne zaman işe gidip ne zaman işten çıkacağından tutun ne üretip ne tüketeceğine, çalışırken ne zaman tuvalete gideceğine, ne zaman hamile kalıp ne zaman kalamayacağına, ne zaman okula başlayıp ne zaman bitireceğine kadar bütünüyle kendi dışından belirlendiği için tamamen basit bir robot haline gelmiştir. Elbette ki burjuvazinin kendi çıkarları ve egemenliği açısından bir anlamı olan bir rasyonellik bu, yoksa evrensel insan aklıyla alakası yoktur. Ne var ki postmodernistlerin insana önerdiği şey, burjuva aklın kendi öznel çıkarları çerçevesinde değil de evrensel akıl çerçevesinde kurulmuş olan rasyonelliğin tam karşısı, irrasyonel olan ne varsa işte tam da onu yapmak olacaktır.

İrrasyonel olan bir kez rasyonel olanın yerine geçirilip burjuva akıl değil de evrensel insan aklı sorun edildiğinde, her şey ve her yol mübah. Diyelim bilimsel ve insancıl olanla bilim ve insanlık dışı ne varsa, yani rasyonel olanla olmayan birbirleriyle eşdeğer hale getirilecektir: Bütün kültürler, bütün dinler, bütün inançlar, bütün gelenekler, bütün adetler vb. yaşama hakkına ve korunmaya layıktır filan. Böylece de "istediğin gibi yaşama özgürlüğü" adı altında her türlü inanç, düşünce, gelenek, görenek, adet, ibadet, düğün, cenaze, giyinme, yemek yeme vb. alışkanlıklarını kimsenin müdahale edemeyeceği dokunulmaz "nesnel", eşdeyişle "kutsal"lar durumuna getirir.

Kültür, kültürel kimlik ya da her türlü kutsal, insanın ona özgü spesifik niteliklerinin bütünü ya da bir kısmıyla özdeşleşmesine epeyce müsaittir. Ne var ki her türlü özdeşlik, özdeş olanların kendi dışlarından verilmiş nesne yanları temelinde kurulabilir ancak: Bütün Japonlar çekik gözlü, bütün kadınlar dışı olmaları nedeniyle özdeştir, ama çekik gözlü ya da dışı olmak, insanların öznel bir tercihi ya da çabasıyla elde edilmiş bir durum değil, kendilerine kendi dışlarından verilmiş, yani herhangi bir emek harcamadan elde etmiş oldukları nesnel bir duruma işaret eder. İşte tam da burada, insanın kutsal olan ile özdeşlik kurmasının ortaya çıkaracağı sorunlar gözle görünür olur, zira insanın kendisini kendi dışından verilmiş bir niteliklerle tanımlaması, onunla özdeşleşmesi, özne değil de nesne konumundaki bir varlığa indirgenmesi demektir. İngilizce kavramlarla söylendiğinde, insan, kendisinden "he" ya da "she" değil de doğrudan doğruya "it" olarak bahsedilen bir varlığa dönüşecektir.

Bu tür bir özdeşlik ister istemez kültürel kimlikler konusunda her türlü fanatıklığı, dolayısıyla da her türlü şiddeti teşvik edecektir. Bir kere kültürel kimlikler ön plana çıkarıldığında, kültür/kimlik ve bunlara ilişkin nitelikler sanki insanlar arası tarihsel/toplumsal ilişkilerin bir ürünü değil de insanı aşan ve onun üzerinde yer alan bir yapıya, kendiliğinden var olmuş ve insanlar tarafından değiştirilmesi olanaksız bağımsız birer varlığa, yani aşkın bir niteliğe büründürülmüş olur. Aklımıza gelebilecek her türlü kültür/kültürel özellik insan karşısında mutlak belirleyiciliğe sahip bir konuma terfi ettirildiğinde ise yaşayan gerçek insan bu yapı içinde kendisine yüklenen rolü oynayan bir figürana, kutsallar ise birer özneye dönüştürülür. Bu duruma düşmüş bir insandan beklenen, kendisini "ne" ile özdeşleştirmişse bizzat ona, yani kendi kutsalına sahip çıkması, dolayısıyla onun karşısında gördüğü her ne varsa, gerektiğinde şiddet kullanarak onu ortadan kaldırması ve hatta kendi kutsalının tüm insanların kutsalı haline gelmesi için çalışmasından başka bir şey değildir. İster din, ister kültür, isterse başka türden bir kimlik olsun, bir şeyi bir kere kutsallaştırdığımızda ve insanın onunla özdeşleşmesini sağladığımızda, liberallerin zannettiği gibi "farklılıklarımızla bir arada yaşayalım" şiarının yükselmesi yerine, fanatıklığı ve buradan türeyen şiddeti de ister istemez teşvik etmiş oluruz. Tam da bu noktada bir takım kutsallar adına İŞİD'in kafa kesmeleri, Charli Hebdo baskını, İsrail'in Filistin'e yağdırdığı bombalar, Kur'an yakma girişimleri, bayrağa "hakaret ettin" denilerek verilen cezalar vb. daha anlaşılır hale gelir.

Charlie Hebdo

Anti-emperyalist refleksleri kaybetmeyelim

Charlie Hebdo mizah dergisinde gerçekleştirilen katliamın ardından tüm dünya çapında dayanışma gösterileri düzenlendi. Özellikle Türkiye'de Charlie Hebdo ile dayanışma önemliydi. Zira Türkiye'de her şeyden önce iktidarda siyasal İslamcı bir parti var. Bu iktidar, katliamı gerçekleştirenlerin biat ettiği türden mezhepçi ve tekdüze örgütlere uzun süre maddi manevi yardım etti. Etmeye de devam ediyor. Bu açıdan bakıldığında Charlie Hebdo'nun karikatürleri hakkında ne düşünürseniz düşününün katliamı kınamak ve mağdurlarla dayanışma göstermek, Türkiye'de çok sefer katliamdan geçirilmiş olan başta Aleviler, Müslüman olmayan halklar ve ateistler için bir hayat memet meselesi.

Fransa Konsolosluğu önünde dayanışma olur mu?

Diğer yandan Charlie Hebdo ile dayanışmanın Fransa devletini ve hatta genel olarak Batı emperyalizmini desteklemekle karıştırıldığına çok kez tanık olduk. Mesela başka yer yokmuş gibi muhtarlar yakıp Fransa Konsolosluğu önünde eylem yapmak da nesi? Emperyalizmle et ve tırnak gibi olmuş yerli burjuvalarımızı anladık da solcumuza, sosyalistimize ne oluyor? Bizim için Fransa Konsolosluğu yani Fransız emperyalizminin resmi temsilcilik kurumu ancak ve ancak protesto mekanı

olabilir. Şuursuzluk burada bitmiyor. Bir dizi burjuva gazetesi ile birlikte Evrensel ve BirGün gibi sol gazeteler de Fransız emperyalizminin başbuğu Hollande'in çağrısını yaptığı "ulusal birlik" yürüyüşünü övgüyle (Milyonluk Dayanışma; 1 Milyon Charlie Hebdo) manşetlerine taşıdı. Yürüyüşün en önünde Hollande ile birlikte İngiliz emperyalizmini temsilleyen Cameron, Avrupa işçi sınıfının baş düşmanlarından Alman şansölyesi Merkel ve tabii ki Siyonizmin eli kanlı lideri Netanyahu da bulunuyordu. Bizimkilerin övgüler düzdüğü yürüyüş içim Charlie Hebdo dergisinin bir karikatüristi ise şöyle diyordu: "Kendilerini birdenbire bizim dostumuz ilan eden bu insanların üzerine tükürürüm!"

Davutoğlu halkının boynunu büktü

Bizimki de ordaydı tabii. Davutoğlu, namıdiger "Sıfır Ahmet Paşa"! Arkadan kendini göstermeye çalışmalar, önde yer kapma hamleleri ve nihayet Hollande'in herkesi öpüp de Davutoğlu'nu es geçmesi... Bunlar hep alay konusu edildi. Yaşananlar ise komik olmaktan ziyade trajikti. Davutoğlu ile alay etmeden önce Hollande'in Davutoğlu'nu şahsen aşağılamadığını onun şahsında tüm bir halka hakaret ettiğini unutmamalıyız. Emperyalistleri tanıyoruz. Davutoğlu ya da Erdoğan'ın işlediği suçlar bu gerçe-

ği değiştirmez. Saddam da, Kaddafi de biri Şiilere astırılırken, diğeri eşkıyalara linç ettirilirken aslında onların şahsında tüm bir halk aşağılandı. Evet! Saddam, İran'a karşı ABD'nin maşalığını yaptığı, Kaddafi de Condoleezza Rice ile kol kola girdiğinde kendi kaderlerini çizmişlerdi. Emperyalizme uşaklık yapan diktatörlerin her zaman kaderi aynı emperyalistler tarafından bir paçavra gibi kenara fırlatılmalarıdır. Davutoğlu da Erdoğan'la birlikte uyguladıkları emperyalizm ve siyonizm yanlısı dış politikanın ceremesini çekiyor. Ama sadece kendi boyun eğmiyor, halkının da boynunu büküyor. Emperyalistlerle birlikte onu aşağılamak bizden uzak olsun! Biz ondan ve saraydaki şefinden halkını emperyalizme ezdiği için hesap sorarız!

Kendi gericilerimizden hesabı kendimiz sorarız

Türkiye solunun ve sosyalist hareketinin pek çok eksiği ve yanlışının yanında belki de en güçlü yanı geçmişten bugüne yansıyan güçlü anti-emperyalist refleksleridir. Ne var ki postmodernist kimlik siyasetinin, AB'ci sol liberalizmin, Batı hayranlığına indirgenmiş Kemalist laiklik savunuculuğunun taarruzu altında bu reflekslerin de ciddi şekilde körelendiğini görmekteyiz. Bu büyük bir zaftır. Türkiye'de AKP gericiliği karşısında bir başka gerici odak olarak Gül'lü, Gülen'li, CHP'li bir Amerikan muhalefetinin palazlandırıldığı bir dönemden geçiyoruz. Kendi topraklarımızdaki gericiliğe karşı mücadelenin emperyalizmin çizdiği çerçeveye sıkışmasına izin vermeme liyiz. Öyle olduğunda nasıl daha büyük felaketlerle yüz yüze geldiğini Irak'tan Libya'ya görüyoruz.

Biz kendi gericilerimizin, Saddamlarla Kaddafi'lerle aynı kaderi paylaşmasına razı gelmeyiz. Emperyalizmi kovar, diktatörlerimizden hesabımızı kendimiz sorarız!

Türkiye darülharp alanına giriyor!

Tekfircilik, kendine biat edenlerden gayri herkesi kâfir ilan eden ve kendinin olmayan bütün toprakları darülharp (savaş alanı) haline getiren bir akım olarak Ortadoğu'dan Eş Şaab'ın Somali'si ve Boko Haram'ın Nijerya'sına kadar geniş bir coğrafyada gelişmeleri belirleyen hareket haline geldi. Charlie Hebdo olayında El Kaide ile DAİŞ'in (İŞİD) bir ilk dayanışma örneği görüldü. Bunun devam edip etmeyeceğini zaman gösterecek. Ama hangi örgüt kanalından yürütülürse yürütülsün, tekfirciliğin artık kolay kolay bastırılmayacağı ve İslam'ın ağırlık taşıdığı toplumlarda, özellikle Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da uzun süre boyunca siyasi ve toplumsal hayata damga vuracağı açık.

En son Yemen'de görüldü bunun sonucunu. Yemen'de daha üç yıl önce eski diktatör Ali Abdullah Salih'in yerine "düzenli geçiş" içinde başa getirilen Abdurrahman Mansur el Hadi iktidardan devrildi. İktidara aday iki güç var: Şii Husiler ve Yemen'de El Kaide örgütü. Bu sonuncunun Charlie Hebdo katliamını üstlenen örgüt olduğu unutulmamalı.

Bütün bunların temel nedeni de Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelerin bu harekete el verip kollarını kapırmış olmaları. Sünni-Şii (Alevi) mezhep mücadelesinde İran'a ve Suriye'ye karşı

bu hareketleri desteklediler. Şimdi isteseler de geri çekilemiyorlar. ABD'nin 2014 yazından itibaren tekfirciliğe karşı ağırlığını koyması karşısında Suudi Arabistan ve Katar daha uysal davrandı. AKP iktidarının yönetimindeki Türkiye ise daha çok diklendi. Ama Körfez şeyhliklerinde de bu konuda ABD'ye ciddi tepki var. ABD'nin Sünnilere karşı Şii'lerle ittifak mı yapmaya yöneldiği sorusu dahi soruluyor.

Türkiye tehlike bölgesi!

Tekfircilik Türkiye'yi birçok bakımdan özel bir tehlike bölgesi haline getiriyor. Bir kere, Türkiye Suriye ile ortak sınırı dolayısıyla DAİŞ'in arka bahçesi gibi iş görüyor. En son Charlie Hebdo olayında eylemcilerden birinin eşi ile ilgili olarak görüldüğü gibi, bütün dünyadan militan akımı buradan. Son haftalarda ayrıca MİT kamyonlarının DAİŞ veya El Nusra Cephesi'ne silah iletildiği yolunda belgeler fişkırmaya başladı. Türkiye içindeki Suriyeli nüfus, tekfirci militanlar için çok uygun bir örtünme olanağı sağlıyor. Suriye komşu olduğu için Türkiye'nin kendi yurttaşlarından DAİŞ'e katılım da yoğun. Bu insanlar her an geri gelip Türkiye hücrelerini oluşturabilir. İkincisi, AKP iktidarı stratejik olarak geleceğini Sünni dünyanın li-

derliğine bağlamış olduğu için DAİŞ'ten kolay kopamaz. Kopsa da komşuluk dolayısıyla güvenliğini kolay sağlayamaz. Yani bir bakıma bataklığa batmış durumda. Üçüncüsü, DAİŞ'in özellikle Suriye Kürdistanı (Rojava) dolayısıyla oynamakta olduğu rol AKP iktidarını DAİŞ'e bir ikinci çıkar bağıyla bağlıyor. Dördüncüsü bunun uzantısı. Türkiye içinde DAİŞ'e sempati ile yaklaşan birtakım İslamcı örgütlere, Kürt bölgesinde Hüda-Par adı altında Hizbülkontra'ya, batıda yeni yeni parlatılmakta olan İBDA-C'ye alan açılıyor. Beşincisi, DAİŞ şimdi Orta Asya ülkelerinden de militan topluyor. Türkiye bunlar için ideal üs haline gelecektir.

DAİŞ kurduğu sözde devlet ve halifelik ayakta olduğu sürece, hatta daha sonra da sadece bir Irak-Suriye olgusu olarak kalmayacaktır. Türkiye toplumunda ve siyasetinde giderek daha ağır izler bırakacaktır. Sıkışan bir Tayyip Erdoğan, hele hele AKP içindeki desteğini yitirirse, bu siyasi alanda kendine yeni bir iktidar aracı yaratmaya çalışabilir. Ya da bu unsurlar AKP'den de bağımsızlaşarak Türkiye'de hayatın her yönüne müdahale etmeye başlayabilirler. Her durumda yeni bir dönem açılıyor.

Cizre olayları

Yalancının mumu yatsıya kadar!

Cizre'de son bir ay içinde yaşananlara dair tartışmalar, karşılıklı suçlamalar sürüp giderken, geçtiğimiz günlerde İçişleri Bakanlığı müfettiş raporlarına dayanan bir açıklama yayınladı. 12 yaşındaki Nihat Kazanhan'ın öldürülmesi olayına ilişkin, "olay yerinde bulunan aracın içindeki güvelik görevlilerinden bazılarının olayda kusurlu olabileceği" yönünde bir açıklama yapılmıştı. Bu itiraf, hükümet temsilcilerinin olayların asıl sebeplerini gizlemek adına yaptıkları "provokasyon", "paralelcilerin işi" v.s. şeklindeki yalanlarını teşhir etmiş oldu.

Nitekim İnsan Hakları Derneği (İHD) Diyarbakır Şubasının STK'lar, tanıklar ve mağdurlar ile yaptığı görüşmeler sonucunda açıkladığı 20 Ocak tarihli raporunda da; "Hükümet tarafından dile getirilen paralel yapı uzantısı söyleminin etkili soruşturma yapmayı engelleyen, genel ve failleri koruyan bir söylem olduğu, paralel yapı veya devlet içinde faaliyet gösteren herhangi bir yapının eylemi olduğunun kabulü halinde dahi, devletin bunu araştırmak ve sorumluları yargı önüne çıkarıp cezalandırmakla yükümlü olduğu" vurgulanmıştı.

Yine aynı raporda, son günlerde yaşananların YDG-H ile Hüda-Par arasındaki çatışmadan kaynaklanmadığı belirtilerek, durumun 90'lı yıllarda JİTEM'in yaptığı yargısız infazların

devamı niteliğinde bilinçli bir politikanın ürünü olduğu tespiti yapılıyordu. Hrant Dink soruşturmasının zanlısı olan, hakkında daha sonra yakalama emri çıkarılacak olan Ercan Demir'in, Cizre'ye emniyet müdürü olarak atanmasının ardından ilçede yaşanan yargısız infazlarda artış olduğu gerçeği de raporda öne çıkıyordu. (Ercan Demir şimdi tutuklanmış durumda)

HDP ise, bir yandan AKP hükümetini sert bir dille eleştirirken, diğer yandan yine hükümet ile aynı tespiti yaparak provokasyondan bahsediyordu. HDP'li Faysal Sarıyıldız 21 Ocak'ta yaptığı açıklamada; olayların çözüm sürecini baltalamak isteyenlerin bir tezgâhi olduğundan bahsederken, önemli olanın AKP'nin bunun önüne geçmek için çaba göstermemesi olduğunun altını çiziyordu.

Zaman gazetesinin 21 Ocak tarihli sayısında, Sarıyıldız'ın açıklamalarını destekleyen bir haber vardı. YDG-H'nin Cizre'de olayları tırmandırdığı iddiasına yer verilirken, yine kendilerine ait 31 Aralık 2014 tarihli habere atf yapılarak, Hüda-Par Diyarbakır İl Başkanı Şeyhmus Tanrıku'nun paralel yapı iddialarını yalanlayıp, "Şunu bunu suçlayarak bu işin içinden çıkmazsınız. Bunun hesabını hükümet

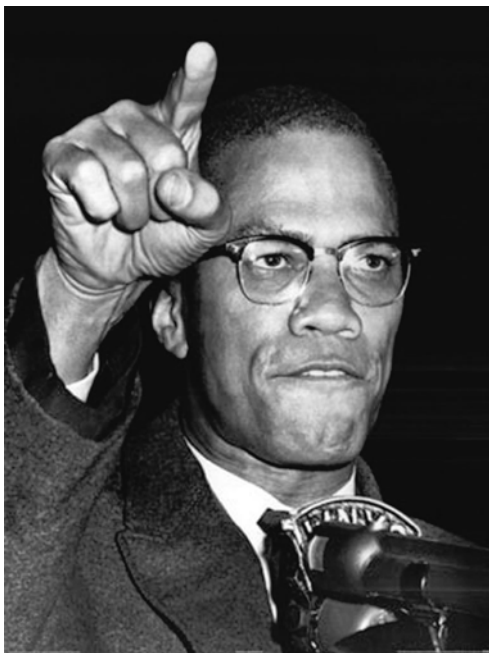
ve PKK vermeli" şeklindeki beyanı hatırlatılıyordu. Yani AKP'nin müttefiki Hüda-Par da "paralel yapı" hikâyesini yalanlıyordu.

AKP hükümeti çözümden, barıştan bahsetmeye devam etsin, Roboski katliamı ile Kürtlere karşı tutumunu açıkça ortaya koymuştu. Cizre'de yaşanan olaylar; daha 12-14 yaş arası çocukların polis tarafından kasten, hedef gözeterek öldürülmesi, devamında plakasız polis araçlarının ilçede devriye gezmesi gibi yöntemler, hükümetin eski dönemin politikalarını sürdürdüğünü kanıtlıyordu.

Kobani serhildanı esnasında, Öcalan'ın çağrısından sonra bile sokakları bırakmayarak, 12 Ekim'e kadar direnişi sürdüren YDG-H, Cizre olayları sırasındaki tutumu ile de Kürt hareketi içinde farklı bir çizgiyi temsil edeceğini gösterdi. Öcalan'ın hendek uygulamasına son verilmesi çağrısı bile, cinayetlerin devam etmesi karşısında YDG-H tarafından kale alınmadı. Kürt hareketi içinde kolayca avlanmaya boyun eğmeyen bir tavır, varlığını devam ettiriyor.

Ölümünün 50. yıldönümü

Kara devrimin tarihi önderi: Malcolm X

Bundan 50 yıl önce, 21 Şubat 1965'te New York'ta bir toplantı salonunda kurşun yağmuruna tutularak katledilen Malcolm X, bugün ABD'nin siyahi gençliğinin ya da onların kendileri hakkında kullandığı terimle söylersek Afrikalı Amerikalıların kahramanlarından biri olmuştur. Malcolm X'i, siyahların öteki büyük önderlerinden ayıran, hayatının son aşamasında hızla enternasyonalist bir yaklaşım benimsemesi, buna

uygun bir örgütlenmenin ilk adımlarını atması ve hem uluslararası planda hem de Amerika içinde Marksistlerle işbirliği yapmaya başlamasıdır.

1925'te doğan Malcolm Little, 1950'de ezilmişliğinin bilinciyle Malcolm X adını alacaktır. X, "mavi gözlü" beyaz köle sahibinin atalarına vermiş olduğu Little soyadının reddi anlamına geliyordu. Bilinmeyen Afrikalı soyadının sembolü idi!

Malcolm X, önce Nation of Islam (İslam Ulusu) adlı örgütte mücadele etti. Dönem 1955 Montgomery otobüs boykotundan beri "medeni haklar hareketi" olarak bilinen büyük siyahi başkaldırı dönemi idi. Kölelerin torunları özgürlük ve onurlarını kazanmak için büyük bir mücadeleye girişmişti. Güney'de, yani eski köleci eyaletlerde hâlâ yasa olan resmi ırk ayrımı kurallarına karşı rahip Martin Luther King, pasif direniş yöntemleri temelinde hareketin önderi haline gelmişti. Kuzey'de ise sorun farklıydı: Burada resmi ırk ayrımcılığı yoktu, ama büyük kentlerin salt siyahilerin yaşadığı "getto"larında korkunç bir sefalet hüküm sürüyordu. İşte Malcolm X kırsal Amerika'nın

değil, kapitalizmin en gelişkin olduğu, siyahilerin proleterleşmiş olduğu bölgelerin gençlerine hitap ediyordu.

"Ne yöntem gerekiyorsa onunla!"

Malcolm, İslam Ulusu'nun geniş kitle hareketinden uzak durmasına tepki duyarak Mart 1964'te hareketten kopuyordu. Bu kopuş, derin bir muhasebesinin başlamasına yol açacaktı. Afrika'da yaptığı seyahatlerde ABD siyahisinin sorununun aslında uluslararası düzeyde bir özgürlük mücadelesinin parçası olduğunun bilincine varacaktı. Bunun sonucu olarak ABD'nin o dönemdeki Trotskist partisi olan SWP (Sosyalist İşçi Partisi) ile ciddi bir diyalog içine girdi. Partinin başta New York olmak üzere çeşitli şehirlerdeki forumlarına konuşmacı olarak katılmaya başladı. Aynı zamanda uluslararası alanda Marksist hareketle temas içindeydi. Ölümünden birkaç hafta önce, kendi hareketinin düzenlediği bir toplantıda, Che Guevara'yı toplantıya davet etmiş olduğunu, ama Che'nin güvenlik nedenleriyle gelemediğini söylemiş, sonra ondan bir mesaj okumuştur. Malcolm hızla enternasyonalist sosyaliz-

me doğru evriliyordu. Martin Luther King'in pasif direniş stratejisine karşı olarak, Malcolm X sonuna kadar siyahilerin öz savunmasının haklılığını ve gerektiği her yerde şiddete başvurmasını savunmuştur. "By any means necessary" deyimini, Amerika'da bir efsanedir. Yani özgürlük, "ne yöntem gerekiyorsa onunla" fethedilecektir!

Malcolm X'in katli konusunda hakikat tam olarak ortaya çıkmış değildir. Malcolm'u FBI'nın öldürmüş olması, daha sonra King'in de katledilmesinin ışığında muhtemeldir. Malcolm'un öldürülmesinden sadece bir yıl sonra onun verdiği ilham ile Black Panther Party (Kara Panterler) kuruluyordu. 1964'te Harlem'de ilk örneği görülen getto ayaklanmaları, dört yaz üst üste New York'tan Los Angeles'e ABD'nin büyük kentlerini sarsacaktır.

Bugün ABD'nin bir siyahi başkanı var. Ama çoğunluk hâlâ yoksul, işsiz, eğitimsiz, geleceği olmayan hayatlara mahkûm. ABD hâlâ "Amerikkka"! Gelecekte siyahi proletarya ayağa kalktığında Malcolm X'in mirası ona mutlaka yeniden yol gösterecektir!

Akdeniz devrimi uyanıyor mu?

Yunanistan'da 25 Ocak seçimleri emperyalist Avrupa Birliği (AB) burjuvazisinin Yunan işçi sınıfı ve emekçileri karşısında müthiş bir yenilgisi ile sonuçlandı. Syriza adını taşıyan sol koalisyon oyların yüzde 36,5'ini aldı, 149 milletvekili çıkardı. Bu, AB burjuvazisinin İMF ile birlikte Yunan halkına dayattığı kemer sıkmanın bozgunudur aynı zamanda. Kemer sıkma politikasını Yunan halkının en az yarısı reddetmiş bulunuyor: Syriza'nın oylarına Yunanistan Komünist Partisi KKE'nin yüzde 5,5'ini, devrimci sosyalist grupların yüzde 1'ini eklerseniz, toplam yüzde 43 ediyor. Buna kemer sıkma paketi karşıtı burjuva partisi, şimdi koalisyon ortağı Anel'in yüzde 5 oyunu da eklerseniz yarıyı bulursuz. AB'nin ve kemer sıkmanın bozgunu büyüktür. Bütün bunlardan dolayı biz Yunanistan işçi sınıfının ve halkının bu seçim zaferini selamlıyoruz.

Bunun anlamı şudur: Avrupa ça-

pında yeni bir dönem açılmaktadır. Üçüncü Büyük Depresyon'un, ekonomik krizin faturasının emekçi halkın sırtına yıkıldığı ilk döneminden sonra şimdi özellikle Avrupa'nın Akdeniz kıyısındaki ülkelerinde mücadelenin yükseleceği, burjuvazinin savunmaya geçmek zorunda kalacağı bir döneme girilmektedir. Şimdi sıra İspanya'dadır.

Yunanistan aynı zamanda 2011-2013 arasında yaşanan devrimci dalganın (Tunus, Mısır, Yunanistan, İspanya, Gezi isyanı döneminde Türkiye ve Kürdistan) merkezi olan Akdeniz havzasının parçasıdır. Bu ülkede yaşanacak gelişmeler, **Akdeniz devriminin** şimdilik içine girmiş olduğu suskunluğu da bozabilecek etkiler yaratma potansiyeline sahiptir.

Yunanistan nereye?

Yunan işçi sınıfının ve halkının **bu seçim zaferi, yedi yıla yakın bir sü-**

redir devam eden uzun bir sınıf mücadeleleri dalgasının hak edilmiş ürünüdür. Aralık 2008'den beri Yunan emekçileri ve gençliği iki kez Gezi ile başlayan halk isyanına benzeyen isyanlar yaratmış, 15 kez genel greve çıkmıştır! Seçim zaferi gökten düşmemiştir, sınıf mücadelesinin sonucudur.

Ama sınıfın öncüsü için Yunanistan'da işler kolay değildir. Şimdi başbakan olmuş olan Çıpras ve Syriza önderliği, iki yıldır AB burjuvazisi ile anlaşmanın yollarını arıyor. Bunun sonucu, altı yıllık büyük sınıf mücadeleleri dalgasının heba olması olabilir. Öte yandan, Syriza yarım yamalak politikalarla AB'ye

kafa tutmak zorunda kalırsa ülke ekonomik ve politik bakımdan büyük bir kaosa düşebilir. Oysa Yunanistan faşist hareketin kendini Nazi sembolleriyle ortaya koyduğu iki AB ülkesinden biridir (öteki Macaristan). Nitekim bu seçimde de Altın Şafak adlı faşist parti, yüzde 6'nın üzerinde oy alarak üçüncü sıraya yerleşmiştir.

Halkın Syriza'ya yönelmesi, devrimci sosyalistlerin seçimlerde zayıf kalmasına yol açtı. Ama bu güçlere büyük bir görev düşüyor. Kardeş partimiz EEK ve diyalog halinde olduğu devrimci partiler bloku Antarsya, halkı sürekli olarak mücadeleye sevk etmek için aralıksız bir çaba gösterme, Syriza'ya gönül veren kitlelerle birlikte yürüme ama onları daima uyarma göreviyle karşı karşıyadır. Büyük mücadelelerle dolu, umut kadar tehdidin de olduğu bir yeni döneme giriyoruz.

Devrimci İşçi Partisi'nin politikası

Devrimci İşçi Partisi, proletarya enternasyonalizmine bağlı bir parti olarak Yunanistan konusunda Türkiyeli devrimci ve sosyalistlerin de görevleri olduğu kanısındadır. Yunanistan'da halkın yaptığı bu atağın başarıya kavuşması, yenilgiye uğramaması sadece Yunan halkı için değil, bu bölgenin bütün halkları için büyük önem taşıyor. Yunanistan uluslararası sınıf mücadeleleri açısından bir dönem için merkezi önem taşıyacaktır.

Bütün bunlardan dolayı, Avrupa ve Akdeniz'in işçi hareketi ve solu için Yunanistan halkıyla dayanışma öncelikli bir görevdir. Komşu Türkiye'de Yunanistan işçi sınıfı ve halkıyla dayanışma amacıyla bir daimi komite kurulmalıdır. Bu komiteye katılım Syriza'yı desteklemeyi gerektirmemeli, Syriza'yı destekleyenler ve desteklemeyenler komitede bir arada yer almalıdır. Bütün eylemlerde komite bileşenlerine propaganda-ajitasyon serbestliği tanınmalıdır. Komite Syriza hükümetinin işçi sınıfının ve halkın lehine olan bütün önlemlerini desteklemekten kaçın-

mamalıdır.

DİP'in Yunanistan'da kurulmuş olan hükümete karşı tavrını üç nokta belirlemektedir. Birincisi, Yunan işçi sınıfı ve halkı buraya sokak, grev, özörgütlenme çabalarıyla, yani pratik mücadeleyle gelmiştir, bundan sonra da ileri gitmesi için mücadelenin devam etmesi gerekir. İkincisi, Syriza önderliği AB burjuvazisiyle ve kurumlarıyla uzlaşma politikasında ısrar ederse muhtemel bir felaketin yolunu döşeyecektir. Syriza hükümetine güvenimiz yoktur.

DİP'in ve DEYK'in Yunanistan'da kardeş partimiz EEK ile aynı doğrultuda ileri sürülmesini doğru bulduğu kilit ekonomik talepler, tefeci karakter taşıyan, ödedikçe büyüyen dış borcun bütünüyle reddedilmesi, bütün bankaların kamulaştırılması ve tek bir devlet bankası olarak birleştirilmesi, armatörlerin varlıklarının kamulaştırılması ve Kilise'nin ekonomik gücüne el konulmasıdır.

Syriza'nın kurduğu hükümete yönelik tavrımızı belirleyen üçüncü nokta, Anel adlı partiyle koalisyon ortaklığı

temelinde oluşturulmuş olmasıdır. Biz Syriza'ya Anel'den ve bütün burjuva partilerinden kopması, KKE ile koalisyon kurması, bir işçi hükümeti oluşturması ve işçi sınıfının emekçi halkla ittifakına dayanan bir işçi iktidarını hedefleyen bir hat benimsemesi çağırısını yaparız. EEK'in, bizim de bütünüyle doğru bulduğumuz politikası budur.

Nihayet, faşizm Yunanistan'da potansiyel bir tehlikedir. Yunanistan'da faşizmin yükselişine karşı hazırlıklı olmak, bir birleşik işçi cephesi ve gerektiği takdirde işçi öz savunma milisleri temelinde faşizmle mücadele etmek gerekiyor. Ama en önemlisi halkın ekme sorunlarını çözerek faşizmin beslendiği bataklığı kurutmaktır!